

IRODALMI-KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

IX. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

2019. MÁRCIUS

400 Ft

†BÍRÓ ANDRÁS

TAVASZKÖSZÖNTŐ

Áldott légy, bimbózó tavasz,
te reményeink rikoltó ragyogása!

Kitárulkozó kincseid kosarából
kedvünkre válogathatunk! Előbb
a telet eltüntető-taszító hóvirág
kerül ki kosaradból, majd a
sugarasan sárgálló és lilán
lángoló kikerics hozza hírül,
hogy a falusi kertkapuk mellett
és a városok parkjainak zöld-
szegényes zugaiban az aranyeső-
bokrok vesszein készülődik
a sárgán remegő
ragyogás!

Ó, természet tündöklő tavasza!
Mikor válhatok eggyé ismét
veled, hogy bírjam azt az
iramot, amelyet bírtam hajdanán,
mikor még csikófutású lábam
vitte hírül erdőn,
hegyeken: Bizakodjatok,
eljő a tavasz!

BÓHM ANDRÁS

TAVASZT RIKKANT A FÉNY

Harsonás sárga nárciszok
pompás győzelmét hirdetik.
Napi gondjaink félretéve,
lelkünk ujjongni kéretik,
köszöntve örök új csodát,
s pacsirta járta kék magasban
röptetni remény zászlaját.

Nimsz Terézia: Szárnyalás

BARNA JÚLIA

TEREMTŐ TAVASZ

fénykeltő anya-tavasz lila párás kezdet
általános teremtésvágy
diadalmas feltámadás:
teremtő erők hullámoznak
a föld-álmokon át
az arany-zöld tavasz-dagály
mindent mindennel
együtt süllyeszt és emel
a világ közöny-terhes
tűnődéséből kiszakad
a vágy égő spirálján forog
tűz-táplálékká kalapált szívek
lobbannak a sürgető parancsra
teremtés-színház:
akarat-áradás erő-hatványozás
lázakba szökkenő betegség
szomjazó kerengés
tündökletes világ-nagy védtelenség
a sötétség taszít vonz a fény szüntelen
lenni törekszik aminek lennie kell:
a teremtés-titkok felett
misztikus csend-mennyezet
panaszra örömmre fényszerelemre
a szavak még ezután fognak megszületni

BAKA GYÖRGYI**FŰSZÁL MEDITÁCIÓK**
(Hamvas Béla műveit olvasva)

Megnyílásod örök lényedre
ébreszt, áttetszőséged
lennvirág-szirom.

Kizárólag a lehetetlent
próbáld életté váltani,
s hozzád simul az ég.

Ne élj látszatéletemet,
vedd le az összes maszkod,
fűszál hegyén lépkedj!

Szétszóró részletlátásból
térj az Egészbe, pacsirták
énekébe kapaszkodj!

Az ember létszintje alatt
nem az állati fekszik,
hanem a démoni dörömböl.

Létünk akkor emberi,
ha az ösztönélet bennünk
szüntelen áldozatban ég.

FAZEKAS MAJOR GIZELLA**TAVASZ**

Tavaszodik, zöldel a kert,
nyílik már a dongóvirág.
A sok dongó körüljárja,
mézet gyűjt a tarsolyába.

Megfogjuk a nagy dongókat,
sárga, barna csikost, hátast.
Derekán tartja zacskóját,
kiszedjük mézes tarsolyát.

Amíg kertünk fel nem szántják,
élvezzük a dongók jutalmát.
Dongóvirágot hogyha látok,
gyermekkorra visszavágyok.

Emlékezzünk vissza a múltra,
a csodálatos gyermekkorra.
Idesapám kertünk szántja,
dongóvirág, tavasz álma.

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)

Kavargó hóban
ormon járok, követnek
búsító gondok

DYLAN D. TIDES**ISTEN-ÁLOM**

Első éjjel új volt minden, álom nélkül alhatott...
Hunyorogva, gyáva fénnel suttoztak a csillagok.
Sejtésbe bújt minden árnyék, várakozva hallgatott,
s virág híján céltalanul bolyongtak az illatok.

Hatodik nap alig tudott elnyugodni teljesen...
Lázba fordult izgalommal töprengett az emberen,
s üstökösök csillogták az ég aljára kedvesen:
„Megalkottad azt, ki túlnő minden földön s mennyeken!”

Sok éj elmúlt... A teremtny torz lett, tombolt, öldökölt.
Nem feketett hát az Úr sem. Jelet küldött: „Észre térj!”
De a baljós villámfénynél az ember csak tündökölt,
s fegyverekkel üzent gögje: „Ideje, hogy félve félj!”

Nem alszik már... Festeget csak... Naplementét, színeket,
néha hív egy játszi szellőt, s felhőfodrot kanyarít...
Még reméli: lenn, a parton, láthat kósza szíveket,
s régi álma Éden-ízű szerelmeket szabadít...

Nimsz Terézia: A révész

GANI ZSUZSANNA

ÓDA A MÚZSÁHOZ

Ó, Euterpé, pompás díszben sugárol,
látom az őszi tájban tekinteted.
Hallod, hogy a szívem, mint a dob, dübörög,
szélvihar táncában csodállak téged!
Feléd nyújtom két karom, állj, ne röppenj el,
nem engedem kopni vörös színeid.
Dalt neked komponáltam, ihleted segített,
érezem, még jelen vagy, múzsa, ne hagyj el.
Babérlevél tetrachordot fuvalázik,
kabócahoz szerelmes eposzt dúdol.

Dalra fakad, eljátszogat akkordjain,
lassacskán már a vén ősz is búcsúzik.
Ne hagyj el, kedves Euterpé! Éltető,
tisztá levegőd a léte versemnek.
Látod, kitárom szívem, máris könnyezem,
tőled még a rút vihar is szelídül.
Örökké megőrizlek majd emlékemben,
gondolok rád, már nem ontom könnyeim.
Napsütéses órában is várni foglak,
aranykretrecben gyűjtöm üzeneteid.

Tudom, most már sietsz, elbúcsúzni készülsz,
csöppet zörögsz, vedled csábos ruháid.
Csak a kis fenyőfa pompázik még zöldben,
magára ölti hófehér subáit.
Jégkristályos a föld, varázsos az erdő,
a babért messzi fújta a havas szél.
Hófödte, ragyogók csipkés hegycsúcsaid,
de még hangtalan suttoják a reményt.
Ó, te drága! Ellobbantál, mint szalmaláng,
emlékké váltál, már csak a csend szítál.

HABOS LÁSZLÓ

Fekete zászló
lengedez házam ormán,
reményt gyászolom.

Nimsz Terézia: Bezárt emlék

HABOS LÁSZLÓ

SZIRUPOS REGGEL

Szirupos reggel
álmos fénye csurog az ablakon,
lábamhoz macska dörgölődzik,
aludttejért hízeleg,
csorba bögrében kakaó gőzölög,
tányéron lekvárral kent kalács,
karéjában harapás,
szalvétán játékmackók labdázna,
a falitáblán üzenet –
délben vérátömlésztésre várnak,
ajkamról morzsa hull, s áttetsző szavai
a félbemaradt miatyánknak,
őszintén majd este,
fáradtan gyertyafénynél,
ha lesz, miért keresztet vetnem.

†JÁKI FERENC

ÖTVEN ÉV MÚLVA

Első Szerelmemnek
(Cáfolat Vajda Jánosnak)

Ötven éve a Mont Blanc csúcsán
minden reggel újra megjelen
a kelő Nap, s a Mont Blanc csúcsát
megolvasztja a Szerelem.
Lavinaként zúdul a csúcsról,
s már ötven éve zúgja, zengi,
hogy azt az első, nagy Szerelmet
szerelmes szívem nem felejtí.

Ötven fagyos, zord tél se tudta
megdermeszteni a patakot,
ötven kegyetlen év se tudta
elfeledtetni azt a napot,
amikor – immár ötven éve –
Ő lett lelkemnek rejtett szobra,
s csak én lépek be lábujjhegyen
féltve vigyázott hajlékomba.

Leborulok Előtte, aki
mindenem lett, szívem virága,
akiért egyszer érdemes volt
megszületni e bús világra.
Amíg lélegzem, addig csobog,
dalol, zenél az érzés bennem:
felejthetetlen, gyönyörű vagy,
első, igazi nagy Szerelmem!

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)

Hajnali ormon
csöpp titkokat rejtenek
dérfonta szálak

KEREPESI IGOR

ÉLETEM

I.

Előttem egy fehér lap csak: Titok még az életem,
 S nem tudom, az Ég reája mily kalandot fest nekem,
 Nem tudhatom, nagylelkűn vagy feddően ér-e ecsete,
 S lesz-e nyoma: vidám szín vagy koromsötét, fekete.
 Nem tudom, hogy lesz-e majd, kit mellém rendel társamnak,
 Hogy együtt fessük történetünk, együtt szállva kalandnak,
 Nem tudom, hogy elsőrangú, jó Mesterként alkot-e,
 Vagy a mű csak nagyobb művek másolata, szégyene.

II.

Érdekes mód, izgat most, hogy nem is sejtem, mi vár rám,
 Közel jár már a változás! Közel jár az én óráim!
 Megtörténhet akármi még, s lehetek még akárki,
 (De jó volna, csak néhanap a jelen mögé belátni!)
 Merre tartok, s utam vajon mily állomáshoz sodor?
 Azzá leszek, mit megsűgött egykoron a gyermekkor?
 Az leszek én, miről régen naphosszakat álmodtam?
 Vagy félre kell, hogy álljak majd komoran és csalód'tan?

III.

Mi válik majd valóságra mindabból, mit képzeltem?
 Mit kaphatok olcsón majd, és miért kell majd küzdenem?
 Büszke leszek majd magamra egykor, távol korokban?
 S büszkék lesznek majdan-e rám itt haza, a falumban?
 Mormolgatják nevem vajon majdan, hogyha elmúlok?
 (Remélem, hogy magam mögött elképesztő űrt hagyok).
 S nem csak űrt, de kincseket is, sok-sok érték-verseket,
 S hitet, Reményt, szép szavakat, életáldó szerelmet.

IV.

S remélem, ha eljön majd az utolsó nagy pillanat,
 Elismerő, Szép szó-tömeg kíséri az utamat,
 S azt mondják majd: „Értékes volt, s gazdag, szép az élete,
 Élménnyel és szép kincsekkel, kalandokkal volt tele...”
 S Istenemre, órájás dolgok készülődnek mostan tán!
 (Nem hittem, hogy így vonz majd, hogy nem is sejtem, mi vár rám),
 Szemeim előtt mostan csak kérdőjelek táncolnak,
 S életem, jövőm fehér lap csak, s nem tudom, mit tartogat.

KREISCHER NELLY

Engedd...

Gondolatszárnyon
 hozzád repülök újra.
 Veled alszom el,
 reggel veled ébredek.
 Engedd, hogy szeresselek!

Hólé csörgedez.
 Öreg ág rügyet fakaszt.
 Tavasz reménye.

KÓSA MÁRTA

AZ ELSŐK

Homályos
 reggel
 alig sejlenek a túlparti fák
 tejfehér párába burkolódzó világ
 koszolódott hófoltok a bokrok alatt
 dermedt bimbókat kóstolgat a fagy
 de
 eljött
 a
 várva várt szent pillanat
 s
 az
 első szírom
 sárgán
 szerényen
 felfénylik
 nedves ágak kusza rejtekében
 és
 sűg nekem
 türelem
 türelem
 türelem
 itt
 vagyok
 s
 hamarosan
 itt
 ragyog
 a
 jel
 megannyi törékeny virágban
 szél
 jég
 hó
 sem győz le
 hirdetem a fagyos világban
 szirmaim dacolnak
 nap
 sóhaja
 ébreszt fel holnap
 és
 érkeznek majd kacér szelek
 feléd kiáltanak
 itt a tavasz
 megérkezett.

MÁJER JÓZSEF

Dilettáns

Sánta gondolat
 verssorok között biceg.
 Dilettáns költő.

KISSNÉ MATKÓ GABRIELLA

SZERETVE LENNI

Szeretve lenni,
Néha megpihenni,
Mi a boldogság?

Álmokat szőni,
Az álomban hinni,
Mi az igazság?

Tévútra menni,
Mindent elfeledni,
Csöndben van a szív.

Hibákra lelni,
S abban felolvadni,
Melyik útra hív?

Sötétbe veszni,
S új világba lépni,
Ki akarja bennem?

Csöndesen nézni,
Vagy merni, akarni,
Ki segít nekem?

Mindent feladni
és világgá menni,
Hátha megylem.

Magamban lenni,
„Csak” mindent szeretni,
S szeretve lenni...
Így lesz mindenem.

LUDWIG GÁZA

HANGOK SÜKET CSENDJE

A hangok süket csendbe fülnek,
hegedűt nem jaidít fel vonó,
csak táncolnak a néma ujjak?

Ha szólsz hozzám, hang szertefoszlik.
Az égzengés fényvihar nekem,
és torz zörej, ha másik szólít.

Én a csend nesztét sem hallhatom,
sem suhanó szél surranását.
Emlék már a zengő cimbalom.

Behunyt szemmel a lét oly néma,
a világ magamba zárt – s kizárt.
Világ – a betűknek visszhangja.

A hangok süket csendbe fülnek,
csak bennem szól és sikolt, zenél –
ott kinn a hangok fények, árnyak.

KREISCHER NELLY

TÉL - TAVASZ HATÁRÁN

Napsugár táncikál a fagyott hómezőn,
briliánsként csillogják hókristályok vissza.
Foltokban bukkan már a fű zöld ruhában,
másutt tarló barnál, a havat már beitta.

Lejtős részen erecskeként csorog a hólé.
Arrébb víz bugyborékol hártya-jég alatt.
S én, mint egy pajkos kisgyerek, rátoppantok.
Recsegve széttöredez, elolvasztja a Nap.

Friss vakondtúrások, mint fekete pöttyök,
egyre növekednek a végtelen fehéren.
Fenyőerdő szélén párafüggöny leng tova.
Tűz a Nap. Madár csivitel fa tetejében.

Felhőtlen ég felettem. Kék árnyalatokkal
tavaszi éledést, megújulást jelez.
Szellő suhan, simogat. Bármerre nézek,
Tél -Tavaszhatárán már az élet ébred.

Hunyom szemem. Pillanatra megállt az idő.
Végtelen a nyugalom, a csend. Béke van,
csak lelkem rezdül, hogy mindezt befogadja.
S a perc szépsége átsejlik tudatomba.

Gyönyörködöm. Lelkem telik szeretettel,
színnel, fénnel, szűzhó-tisztasággal,
lépteim ritmusa ruganyos ifjúsággal.
Köszönöm, Istenem, hogy élhettem a mával.

LUKÁCS MÁRIA

SZÉPEN LASSAN

Szétnyíltak a szürke felhők,
mosolyom virágos kendő...
válladra terítem – legyen
könnyű nyári viselet,
rajtam szép szemed,
izzanak a rigótrillák –
maradjon, mi örök, áldás:
embernek a szerelem;

az asztalon ananász,
hűsölök egy kispadon,
csobog a idő, izzad a tenyér,
megmártóznak a percek,
kék köntösben szaladok,
mit a nap rám dobott...

a szép szó galambokat terel,
álomra hajtom lassan fejem –
nem történhet már semmi,
csukom a szemem – virágos rétek,
szalmák - hegyek - utazás - megyék...

†MÁJER JÓZSEF

TARLÓHÁNTÁS

Csörgő lánc talpak csattogva,
nyögve vonszolták a négy ekét,
s azok éles karmaikkal csíkosra
marták a kiszáradt talaj testét.

Arccal a földre borult a tarló.
A végtelen mezőn futó hantokat
a borona szaggatta, tépte, örölte,
simára simította a mély ráncokat.

Madarak követték a szerelvényt,
szedegették a kitúrt lárvákat.
Mohón kapdosták egymás elől
húsos gyümölcsét a tarlóhántásnak.

A letarolt búzamező érett magvait
magtárak szárították, malmok örölték,
kovászos, nyers tésztává dagasztotta,
barnára sütötte hajnalban a pék.

A gép csak dolgozott, nem pihent,
dacolt a tikkasztó nyári meleggel.
Váltott beosztású traktorosok
nógatták nappal és minden éjjel.

Az új mag már vetésre várt,
kívánta a megművelt földet,
mint felajzott asszony ágyéka,
fergeteges testi szerelmet.

Nyögött a traktor, szántottak az ekék,
sok volt még a töretlen föld, a tarló,
de zöldellt a végtelen búzamező,
mikor befedte a téli hótakaró.

Nimsz Terézia: Napraforgók

MÓCZÁR CSABA

DIÓHÉJ TÖRTÉNET

Adott volt egy szép diófa,
ágát sok-sok mókus lakta.
Rajta kéreg, benne fereg,
béke volt itt, és nem méreg.
Izgatta ez mind a harkályt,
kárörvendve rögvést rászállt!

El is kezdte kopogtatni
s férgeket ropogtatni.
Rosszallotta ezt a mókus,
meg is szólalt: harkály, most kuss!
De az csak nem hagyta abba,
mókusokat bosszantotta.
Megunta a vezér evet,
ki békésen diót evett,
ráöntötte mind a héját,
elkergette az ebadtát.

NAGY-RAKITA MELINDA

BOHÓC

Tarka köntösbe bújt
Karját kitárta
A bezárt ajtó mögött
És magához ölelte
A belsejéből kiszökött ürességet
Ez itt az én életem
Mondta
S várta a választ a semmiből
S az nem jött
Egyedül vagyok
Bár társra vágyok
Meghalok
Bár élni szeretnék
Tarka köntösöm övén
Bánat hintázik
Szám sarkán nevetés
Vakít el
Mindenkit
Aki rám néz
Munkám a móka és kacagás
Életem rideg éj
Bohóckabátom alatt
Vacogó szív feszül
Szemem sarkából könny
Lelkemből
Nincstelen vándor
Figyel
Rendületlenül

KREISCHER NELLY

Mézízű cseppek.
Keserű íz a számban.
Hazudott tavasz.

PÁLFI NÁNDOR**NE!**

Ne fuss el, és ne is állj meg,
 Ne motyogj, és ne ordíts,
 Ne alkoss, ne rombolj,
 Ne szeress, ne gyűlölj,
 Ha elestél, ne állj fel,
 Ha rád néznek, fordulj el!
 Ne hallgass a szép szóra,
 Sem parancsra, sem a fejedben
 Suttogó szavakra!
 Ne siess el, de ne is várj meg,
 Ne kérj, és ne engedj,
 Ne szólj, ha szenvedsz,
 A hatalmasoktól
 Ne kérj kegyelmet!
 Ne dicsérj, ne átkozz,
 Ne légy önmagad,
 De ne is változz,
 Szébb jövőről ne álmodj!
 Kereső tekintetteddel
 Ne nézd a távot,
 Ne legyél itt,
 De ne is legyél máshol!
 Ne félj, ne félt,
 Ne bízz, ne sírj,
 Ne halj meg,
 De ne is élj!

PÁLNÉ ONÓDI JUDIT**EGYEDÜL**

Olyan egyedül érzem magam,
 ha a fák csupasz, lombtalan
 ágait megzörrenti a szél,
 és minden azt súgja, jön a tél.
 Olyan egyedül érzem magam,
 ha elragad egy bús pillanat,
 és nincs mellettem egy jóbarát,
 aki mosolyra fakaszthat...
 Csendben ülök, nézem az eget,
 a lassan vonuló fellegeket,
 mindenféleképpen gondolkodom,
 régi emléken szomorkodom.
 Csend van... eszembe jut egy barát,
 ki szívemben elkacagja magát.
 Még egy perc, és én is kacagok,
 s elfelejtem, hogy olyan egyedül vagyok!

KREISCHER NELLY

Tavaszi zsongás.
 Remény-szirmok hullása.
 Cseresznyevirág!

PETRIK ISTVÁN**MAGYAR VAGYOK**

Én magyar vagyok
 a legkisebb sejtემig.
 Én magyar leszek
 az utolsó percemig!
 Nekem magyar a hajnal,
 és magyar az éjszaka...
 Magyar a telihold
 és a csillagok szép hada.

Én magyar vagyok
 városban és tanyán.
 Én magyar leszek
 a jövőm hajnalán...
 Nekem magyar a nádas,
 és magyar a dombtető.
 Nekem magyarul szól
 minden, mi é r t h e t ő ...

Én magyar vagyok.
 Örömtől ösztönig.
 Én magyar leszek
 utódtól ősemig...
 Nekem magyar a nyelvem...
 és magyar a gondolat.
 Nekem magyar az érzés...
 és áldom a sorsomat!

Nekem magyar a lelkem!
 Én magyarul álmodok!
 Én meghalhatok...
 De már nem változok!

Nekem magyar a könnyem...
 És magyar a szívverés...
 És rájöttem már!
 Ez a legszebb küldetés!

Nimsz Terézia: Virág csendélet

PÉTER ÉVA ERIKA**[TELIHOLD]**

telihold. viselős az égbolt. túlhajlott
 a szív, zizegő szalma. imbolyog az utca,
 forradó fényt old a macskakövekre, térre,
 házfalra. csillan a csönd: sánc, selyemszál;
 gondolatokra tapad, mint a sors csiganyála.
 megül a vállon, a háton, a szemek mélyén túl
 a megrázkódó évek lassúsága. kikeleti angyalok
 utcasarka koppan. szél szabdalt bölcsődalból
 nőttek ki mind. nem lehet eltévedni ebben a
 forgalomban, csak nyelni nyálat, olcsó szerelmet:
 kinint. itt nincs mese, esőernyőnyi vargánya,
 csak kopogó lábak és aki szétvet. ki ahogy tudja,
 az életet úgy próbálja. itt nincsenek korlátok,
 következmények. van idő ezután tenyérbe temetni
 az arcot, közönnyel nézni, ahogy elvetél az égbolt.
 és már az is mindegy – ha úgyse érsz partot –
 hogy mely hajnal hulláján szárad a vérfolt.

SALL MARGIT**SÓHAJ**

Mikor újra éled minden, megújul a lélek,
 legyünk újra együtt, hisz oly rövid az élet.

Rajtunk múlik csupán, ne hagyjuk elveszni,
 fogjuk egymás kezét, nézzünk fel az égre,
 a mi Istenünk emeljen a Fénybe.

Elmúlt a január, itt a farsang,
 minden tavasszal új élet sarjad,
 mi elmúlt, soha nem tér vissza,
 álmaink kék egén sóhajként repül a magasba.

Mi vagyunk azok, kik sorsunkat újra írjuk...
 Egyásra nézve egymást boldogíthatjuk.
 Áldással várom azt a napot,
 mikor a szívekbe a szeretet fénye felragyog.

SELÉNDY BALÁZS**ESŐ VAGYOK**

Eső vagyok, cseppenként szitálok
 a földre, amely rám örökre vár,
 ha túl sok hull belőlem, fullasztom a fűt,
 ha nem elég, a nap égeti el.
 Egy vagyunk mi ketten, szükség és szeretet
 köt össze, a gyümölcs sem övé, sem enyéim.
 Mi létezünk, mert vagyunk, amik vagyunk,
 s közöttünk a lég, a kristály-messzeség,
 mint jóságos, megmentő kegyelem.

SCHMIDT GYÖNGYI**MÚLIK AZ IDŐ**

Tik-tak, tik-tak, ketyeg az óra, tik-tak.
 Gyors léptekkel rohan az IDŐ. Minden óraütés
 intőn az utolsó pillanat jöttét jelzi,
 miközben megtorpanás nélkül fejt-bontja
 a fonalat. S a gombolyag napról napra vékonyabb,
 amit néhol már csomózni kell, mert a szál
 egyre foszlékonyabb.

Tik-tak, tik-tak, ketyeg az óra, tik-tak.
 Gyors iramban száguld az IDŐ. Már a ma sem olyan,
 mint a tegnap, kevesebb az ünnep,
 szaporább az egyhangú hétköznap. A szád íze
 egyre keserűbb,
 a levesed egyre sótlanabb.

Tik-tak, tik-tak, ketyeg az óra, tik-tak.
 Nem lassítva rohan az IDŐ. Már nem örülsz
 a napkeltének, a madarak Istent magasztaló
 énekének. Unod a sétát, a hosszú beszédet,
 az árnyékba húzódva üldögélsz, s a porban
 sürgölődő hangya szorgalmát értetlenül szemléled.

Tik-tak, tik-tak, ketyeg az óra, tik-tak.

SZABÓ IMRE**ATYAI SZERETET**

Amikor a fény rám ragyogott,
 Mikor az Isten is közel,
 Karnyújtásnyira volt,
 Akkor a szívemet
 Szeretet járta át,
 És mondtam Istennek
 Szívükből jövő imát.
 Éreztem: magához úgy felemelt,
 Hogy egy nagy melegség
 Járta át lényemet.
 Elébe borultam, a könnyeim hulltak,
 És én feledtem akkor jelent és a múltat,
 Csak a jövőt vártam
 Szivárványhídon állva,
 Az Isten szavát kísérte hárfa,
 S hallottam a mély, tiszta csendben:
 Jöjj, gyermekem, bűnöd elengedtem.
 Akkor úgy zokogtam
 Elébe borulva,
 Áldó szavait szívembe fogadva,
 S ajkam rebegte hálás szeretettel:
 Köszönöm, Atyám, hogy így szeretsz engem.

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)

Oromról szelek
 harsognak, befagyott víz
 csöndje szivárog

SZABÓ AIDA (JAMPA DROLMA)

FOHÁSZ

Add meg a reggelnek
az üde ízét, gőzölgő kávét,
közös reggelit, egy-egy verset.
Mécses apró lobbanását,
mély gondolatot,
csend élvezetét, mélázását:
az útravalót.

Add meg a nappalnak
ami az övé, friss munka örömét,
daloló kedvet, pezsgést,
erőteljes lüktetést,
harsogó kacagást,
fények játékát,
a nap ragyogását.

Add meg az estének
a békét, lámpa derengő fényét,
egy jó könyvvel a kucorgót,
félhomály barátságos csendjét,
nyugalmát,
meghitt beszélgetést,
az összetartozást.

Add meg az éjszakának
a pihenést, erőgyűjtést,
dolgok összerendezését,
test és lélek hallgatását,
összeolvadását,
álom jótékony hatását,
a másnap indulását.

Nimsz Terézia: Elmúlt dallam

SZIGETI ESZTER

KIKELET

(IRKA - lemezbemutatónk emlékére)

Életünk, mely fecskeszárnyon
röppen észrevétlen,
hálátelt szívvel pihen meg
Isten tenyerében.

Fészkeinkből kiröppenünk,
űznek lázas vágyak,
tisztá szívvel dalt csicsergünk,
mélábús világnak.

Érdektelenségnek láncá
lehúzhat a mélybe,
ám ha figyelnek dalunkra,
felszállunk az égbe.

Hiszem, hogyha szíveinkben
felcsendül egy dallam,
lelkünk láthatatlan húrja
egybeforr a dalban.

Így szépíti életünket
a színes KIKELET,
ennél nagyobb kincs a létben
mondd, ugyan mi lehet?

Életünk, mely fecskeszárnyon
röppen észrevétlen,
hálátelt szívvel pihen meg
Isten tenyerében.

SZÖLLŐSI BERNADETT

MEDDIG TART?

Elfuserált kertész a magány,
szívembe mély árkot ásott,
és fél kézzel magot hintett földjére lazán,
ameddig a szeme csak ellátott.

Nem volt az sok, kis kert a lelkem,
alakja szív vagy valami hasonló – gondolom.
Csücskében egy árvácska magában kikelt,
magányos volt, mint egy lyuk a gombomon.

De nyílt még benne annyi más is:
gazok és nevesincs, színtelen bú-virágok.
Jó lenne helyükre fűvet ültetni meg fát is...
Meddig tart kigyomlálni egy egész világot?

HABOS LÁSZLÓ

Kételyem orma
megtörte lelkem fényét,
jöjj, Kertész, s gyomlálj.

TARNÓCZINÉ BARABÁS IRÉN**KÖZÖNY**

Fülsiketítő a csend
 te nem szólsz
 s én is hallgatok
 miről is szólhatnának
 az elhallgatott
 gondolatok
 jó lenne eltűnni
 önmagamban
 gondolkodó éneket
 tükör elé
 állítani
 talán ott tetten
 érhetném
 amit szeretnék
 szavakba önteni
 „vigyázz”-ban állnak
 és torkomban
 égnek
 a ki nem mondhatók
 lesütött pillák
 dacos ajkak
 kerülő mozdulatok
 üressé vált szavakból
 szőtt
 kényszer-mondatok
 ácsorgó időnkben
 a közös sín páron
 együtt guruló
 soha nem találkozó
 élethalmazok
 nincs bennem már
 semmilyen
 jelzős szerkezet
 fejben mára elengedtem
 a kezedet
 s zsebbe dugott
 összeszorított
 ujjakkal nézem
 hátad ismert vonalát
 amint mellőlem
 indulva
 vissza sem nézve
 igaz
 hogy
 lehajtott fejjel
 de kemény léptekkel
 megkönnyebbülve
 végleg
 elsietsz

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)

Orom fennsíkján
 hóvirág fényfehérjén
 kő Buddha méléz

†TEMESI ÉVA**HÚSVÉT**

Lehet, hogy Jézus úgy gondolta,
 ezt az elfajzott, zord világot
 megváltani csak vérrel lehet,
 s ácsoltatott magának keresztet.

Lehet, hogy Jézus úgy gondolta,
 a teremtésben valamit jóvátehet,
 s ácsoltatott magának keresztet..

Lehet, hogy Jézus úgy gondolta,
 az apja jó nagyot tévedett,
 mikor a gonoszt elengedte,
 s valamit talán jóvátehet,
 s ácsoltatott magának keresztet.

De tévedett.

Mert ha Isten fiát ölni lehet,
 ki állítja meg az embereket?!

TORMÁSSY ERZSÉBET**KÉPEK**

Szépséges értékek,
 kincsei koroknak,
 Áldás, hogy a festők
 ecsetet ragadnak.

Megörökítik ők
 a világot nekünk,
 A vászon élni kezd,
 és csodát lát szemünk.

TÓTH MÁRIA**ISTEN SZAVA**

Miért
 Mert
 Fellelt csontok
 Arról szólnak
 Hogy beszélt
 Hogy felelt
 És beszéde
 Hangos riadt
 Fél és kezd
 Új korszakot
 Majd

VALENTIN ISTVÁN

VEZEKLÉS

Isteni megnyugvást nem hoz az álom,
 Nem vetít le több kedves pillanatot,
 Fojtó légszomj ébreszt büntudat-ágyon,
 Égető emlék mormol vádiratot.
 „Önzés-tört edzettél szerelemlángon,
 Alkonnak hazudtad a pirkadatot,
 Nem hagytad, hogy a boldogság megáldjon,
 Számúztad a felelősségtudatot.”
 Sokszor vétettem a szeretet ellen,
 Túllépni a múlt árnyain oly nehéz.
 Minden fáj, ami jóvátehetetlen,
 De a bölcs lélek mindig előre néz.
 Alázatban erősödik a jellem,
 Míg a szív jósága áldozatra kész.

VARGA ZOLTÁN

FÉRFISZEM...

...Az mindig éhes,
 mindig képes,
 hol szűk, hol széles,
 sötét vagy fényes,

csak Téged keres,
 meglát, ha megles,
 megles, ha meglát,
 lehúzza szoknyád,

lehúzza inged,
 és levetkőztet,
 és nincs mit tenned,
 nincs ellenszered.

Nézd meg, hogy nevet!
 hisz nem is szeret...,
 de megles, meglát,
 lehúzza szoknyád.

Nimsz Terézia: Nyár

WEGENAST RÓBERT

ÁLOM

Futok,
 Futok egyre csak hátra,
 Menekülök a szörnyű gép elől.
 Szembeszegülök hóval,
 Parancssal,
 Vér szavával,
 Futok,
 Futok
 Eszeveszetten, fázva,
 Szégyen nélkül hátra,
 Egyre csak hátra,
 És végül elbukom.
 Lapulok az eleven földön
 Majd kúszom eszeveszetten zihálva,
 Néha felállva,
 Egyre csak hátra.
 Botladozom
 Fűben,
 Homokon,
 Ömlő vérem síkos mocskán,
 És újra,
 Meg újra élem
 Vad menekülésem
 Lázás perceit.
 És futok újra vérző talppal,
 Menekülő,
 Fuldokló,
 Vad indulattal,
 Megállás nélkül,
 Élve halottan,
 Szívemben megkínózottan,
 Valamit sejtve,
 Tudva,
 Örökké csak visszafutva,
 Szembeszegülve parancssal,
 Széllel,
 Ész szavával,
 Menekülök gyáván,
 Szégyen nélkül,
 Élve, fázva
 Hátra
 Hátra.

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)

Ormon sötét ül,
 kettéhasadt alkonyban
 készül a holnap

LADA LEVENTE

EGY KÜLÖNÖS VILÁG

Ez is csak átlagos júliusi vakációs nap volt. Gergő és Gábor egész nap játszottak, tévéztek, fürödtek a medencében, hintáztak, főtt kukoricát ettek, limonádét ittak, élték a tízévesek jó kis nyári életét. Délután elhatározták, hogy kirándulni mennek a közeli erdőbe. Sokszor jártak már ott, az erdő kicsi volt, jól átlátható, így a szüleik sem féltették őket.

A fiúk valahogy mégis eltévedtek, de egyszer csak egy mezőhöz értek. A mező szélén hirtelen vakító fényt láttak. Közelebb mentek a ragyogáshoz, és észrevették, hogy egy csillogó-villogó traktor áll a mező szélén. Elég régóta állhatott ott, már benőtték a növények, mégis csillogó volt fényezése. Érezték a fiúk, hogy ez nem egy hétköznapi jármű.

Amikor beültek a traktorba, különös fények vették őket körbe, és a traktor rezegni kezdett. Minden alkatrésze villogott, mozgott, dudált, csilingelt, zörgött, színes fényekben játszott. A fiúk nem tudták, mit csináljanak, nagyon megijedtek, de nem mertek kiszállni. Néhány perc múlva a traktor abbahagyta a villogást, mozgást, dudálást, csilingelést, zörgést, a színes fényeket, a fiúk így már ki mertek szállni.

Nagyot néztek, hogy kint nem az erdőszéli mezőn találták magukat, hanem egy fekete-fehér-szürke világban.

Legközelebb hozzájuk egy nagy, szintelen medve éppen egy szürke propelleres repülőgépet szerelt, ott feküdt közvetlenül a jobb szárnya alatt.

A fiúk szerettek volna beszélni vele. Odamentek hát a medvéhez, és ráköszöntek jó hangosan:

– Szia, Balu kapitány!

A medve nagyon meghökkent, felkapta a fejét, és egyből jól be is verte a repülő szárnyába.

– Ti ismertek engem? – kérdezte csodálkozva.

– Hát persze, te vagy az egyik kedvenc mesehősünk.

– És a többieket is ismeritek?

A két fiú ekkor látta ám, hogy sok-sok ismerős figura van körülöttük, de csak az alakjuk volt ismerős, mert nem voltak színesek, és nem is úgy viselkedtek, ahogyan ők megszokták. Olyan volt az egész, mintha egy kifestőkönyvben lettek volna, amiben a gyerekek még nem fogtak hozzá a színezéshez.

Rövid csodálkozás után a fiúk összenevettek:

– Hát persze, már mindannyian nagyon hiányoztak nekünk!

Az a kövér maci a mézescsuporral, a számárral, a kis-malaccal, a nyúllal és a két kenguruval: Micimackó és a barátai: Füles, Malacka, Nyuszi, Kanga és Zsebibaba.

A hosszú orrú fabábu, aki a fa alatt ücsörög, Pinokkió, a kertész nadrágos állatka ásóval egy bucka tetején pedig a Kisvakond.

A két szomorkodó nyuszi: Bob és Bobek. Ott egy nagy csoport elefánt és rinocérosz ruhában, egyik elefántnak korona van a fején, az Babar király és a társai.

A két unatkozó kisfiú: Lolka és Bolka. A szemétdombon ásítozó tyúk és kakas: Kukori és Kotkoda. A vízparton két pók van, az egyikén egy kereszt látható, a másiknak pedig egy buborék a nadrágja, ők Vízipók és Keresztes.

Az a macska, amelyik unottan húzogatja a kiséger farkát, az Tom, mellette Jerry, az egér.

A napozó kutya Rexi, a nagybozontos az Sajó, a drótszörű az Marcipán, és a kicsi az Blöki, hozzájuk gömbölyödve pedig Cicus van. Mögöttük Pityke őrmesternek Jamie mutatja a zseblámpáját. A Mészga család Máris szomszédal együtt kéz a kézben hallgatja őket.

A barlang előtt egy egyfejű sárkány áll, ő Süsü, mellette pedig Vuk, a kisoroka.

Az egyik sarokban ott hever egy nagy ceruza is, mellette egy kisfiú és egy manó búslakodik, ők pedig a Varázs-ceruza mese szereplői.

Erre már a mesehősök is odasereglettek köréjük. Először nem nagyon akartak barátkozni az újonnan érkezettekkel, mert a fiúk színesek voltak, kilógtak közülük. Szomorkodva néztek rájuk, irigykedve figyelték a fiúk színes ruháját, haját. Viszont álmélkodva hallgatták őket, hogy mennyi mindent tudnak róluk.

Az volt a legnagyobb meglepetés nekik, amikor Gábor előhúzott egy noteszt a zsebéből, és megmutatta a rajzait róluk, hogyan néztek ki színes korukban. A mesehősöknek egy pillanatra egy piros folt is megjelent az arcukon. A fiúk nagyon szerették volna jobban megismerni régi kedvenceiket, és megkérdezni, hogy miért lógtak az orrukat, és hova tűnek el a színeik.

Balu kapitány volt az, aki először mesélni kezdett nekik, ő volt a legbátrabb, nemhiába volt a neve kapitány.

Elmondta nekik, hogy azért nem színesek, és azért nem úgy viselkednek, mint régen a rajzfilmekben, mert a gyerekek már nem nézik őket. Ha pedig a gyerekek már nem nézik a meséket, akkor elveszik a mese ereje, elkopnak, kifakulnak a szereplők.

Nagyon boldoggá tette őket, hogy Gergő és Gábor emlékszik rájuk, mert ez azt jelenti, hogy valaki még felismeri őket, így nincs minden elveszve, van még remény számukra.

A fiúk azt tanácsolták nekik, hogy fogjanak össze, és együtt egy új mesét találjanak ki, ami megint érdekes lesz a gyerekeknek, ami miatt örömmel mennek moziba, és előveszik otthon a régi kedves filmjeiket is.

Ehhez az első feladat, hogy szerezzék vissza a színeiket. Könnyű volt ezt mondani, de hogy is tudnák ezt valóra váltani a figurák?

Jamie-nek eszébe jutott, hogy régen a kalandjaiban sokszor találkozott a szivárvánnyal, ami tele van színekkel, és csodálatos ereje van. Talán a szivárvány tudna nekik segíteni abban, hogy újra az eredeti színeikben ragyogjanak. Jó-jó, de honnan szerezzenek egy szivárványt?

A két kisfiú visszaemlékezett arra, amit az iskolában tanultak még a szünidő előtt, hogy mikor szokott szivárvány keletkezni: amikor esik az eső, és süt a nap egyszerre. Nap volt az égen, sütött is, csak a sugarai szintelenek voltak.

A fiúk szereztek két slagot, és elkezdtek locsolni belőlük a vizet. A napfény ereje és a lehulló vízcseppek között egyszer csak megjelent a szivárvány.

Már ez is maga volt a csoda: ilyen szép színeket régóta nem láttak a figurák. A mesehősök felsorakoztak a szivárvány egyik végénél, és elkezdtek átsétálni a színskála tetején a másik oldalra. Ahogy mentek, egyre több szín jelent meg rajtuk: először a sárga, majd a kék, aztán a piros is, mire átértek újra, régi pompájukban jelentek meg. Mindenki nagyon boldog volt, nekiláttak hát a következő feladatnak, hogy kitaláljanak egy új történetet, amiben minden hős együtt szerepel.

Gergő és Gábor már nagyon elfáradt, és hiányoztak nekik a szüleik is. A mesét pedig nem itt akarták megnézni, hanem otthon, a saját világukban, egy moziban, egy nagy adag popcornnal a kezükben.

A mesehősök összefogtak hát, hogy közös erővel visszarepítsék a fiúkat a saját világukba. Ehhez a fiúknak be kellett csukni a szemüket.

Amikor Gergő újra kinyitotta a szemét, nem az erdőszéli traktorban találta magát, hanem otthon, az ágyában, ahol éppen a szemébe süttött a reggeli napfény. Kicsit el is szomorodott, hogy csak álom volt, ami történt vele, barátjával, a mesehősökkel és a szivárvánnyal.

Reggeli után gyorsan átszaladt Gáborhoz, de már a sarkon összefutottak, mivel ő meg éppen hozzá igyekezett. Szinte egyszerre szólaltak meg:

– Képzeld, mit álmodtam: találkoztam Balu kapitánnyal és egy csomó mesehőssel!

Azóta is sokszor eszükbe jut a történet, elgondolkodnak, hogy valóság volt-e, amit mindketten átéltek vagy csak közös álom.

Az emberek furcsán néznek rájuk, amikor esik az eső, és süt a nap egyszerre, a fiúk pedig a szivárványt figyelik az égen, mintha keresnének valamit rajta.

Lada Levente (11 éves)

Gárdonyi Géza Általános Iskola és Gimnázium, Érd

SZIGETVÁRI ZSÓFIA PETRA

KÖR

Nézem a szép havas árnyat s éjszínű csoda tájat,
hópihe székből Csend regnál, szörnyű a rend.
Apró pinty ül az ágon, nem füttyöl úgy, mint nyáron.
Fáradt hangokat hall, még lepihen s meghal.

Fönt a pipáját vígan szívja az Úr: Bizony, így van!
Bólogat, örvend, mint egyszerű ember kint,
végtelen búzamezőkön, ahol várja a pompás alkony.
Bús ez a játék, öl; rút harag, ördögi kör.

SZATMÁRI KRISTÓF

BÚCSÚ ERDÉLYTŐL

Isten veletek, öreg hegyek!
Zárj szívedbe, Csík-szék,
Ne felejtse gyökereid, Gyimes,
S tőrj, tarts ki, Háromszék!
Őrizzétek lépteim, ti mezők!
Sóhajom susogjátok,
Sudár fenyvesek,
Fütyüljétek az idegent,
Vadóc hegyi szelek!
Kezeimként simítsátok
Köveitek, vidám patakok!
Erdők őrei, hős medvék,
Kitartó, ravasz farkasok,
Mint ahogy most itt állok,
Ígérem nektek, visszatérek még!
Emelt fejjel köszöntlek mind;
E föld minden javát ölelve
És csókolva köszöntöm
Majd, mikor végleg visszatérsz,
Te tiszta, igaz s bátor Erdély!

RÉVÜLET

Karcos üveg pohár. Falán jégdara, benne nehéz ital.
Szívembe zárt túske az éj dalaival,
Kitörni kész e magányos órán veled, és meglehet, hogy
bár fülledt a meleg, a párás nyári est, domborodó kerek
kebled csak az, ami ébresztget. Ha hiába is. Belül már
meghaltam. És pokolra jut, ki holtal hál; édes elmúlással
és gyötrő örömmel teli hideg pokol lesz az. Ahol egyenes
a ravasz, és ferde a csó, elől töltős, automata a mosónő,
zúg, zokog a párnahuzatgyár, álom csak délidőn száll, és
elhagy minden, ha csak gondolsz rá. Végül önként állsz a
bárd alá.
Megütött ez az ital. Vagy talán az ez előtti, ki tudja, mennyi már.
Csak ahogy felébred az első madár, érzem, ideje lenne
hazamennem.

Nimsz Terézia: Magányos napraforgó

**SZÁRNYALÓ SÓLYMOK HAIKUCSOPORT
RENGÁI (LÁNCVERSEI), HAIKUI**

A japán középkorban kialakult egy új lírai műfaj a: **renga**, a **láncvers**. Az első három sort (5,7,5), a **hokkut** az egyik költő írta, a másik két sort (7,7), az **agekut** pedig egy másik. A két rész között tartalmi kapcsolatnak kellett lennie. Korlátlan hosszú versláncot lehet alkotni. Renga-versenyeket is rendeztek. A 16. század végére a renga első három sora önálló lett. Eredetileg humoros költemény volt, de a haiku műfajának megteremtésével a humor kiszorult belőle.

Téma: Ady – 100

Fazekas Major Gizella:

Ady szavára
Nagyváradon meglett a
Holnap újsága.

Az érmelléki
Ady mély költészete
vitákat vált ki.

Ady Endre mély
érzéseiben a múlt,
jelen is ott van.

Habos László:

Titkos szavaid
s őrizetlen szemed nyit
ajtót múltba

Kiürült kelyhem,
hát holt hitem öntöm e
tüzes világra

Ki nevelt engem –
gyávának, tagadónak,
halhatatlannak

Nagy-Rakita Melinda:

Kezeken hat ujj
Kicsiny testben nagy lélek
Költő született

Rövidlátó szem
Kínoktól meggyötört test
Lángoló lélek

Tépett szerelmek
Szerelmet vágyó szüzek
Ihlető múzsák

Petrik István: ADY-PÁLYA

Érminsztent. Endre.
Már száz éve vigyázunk
értékeidre...

Keletről Nyugat.
Mutatod a világnak
legújabb utad.

Nincs Várad, Párizs.
Múltba zuhant a léted.
Végtelen máris.

Nincs Csinszka, Léda.
Jó volna, köztünk lennél.
Csak úgy. Néha...

Kerepes.....álom
Örökre élő maradsz.
Túl a halálon

Péter Éva Erika:

Hópehely szület'
és meghal, mindegyik egy
fehér leányka

Egy jó vers olyan,
mint egy jó bor – némely
tán több üvegnyi

Pénz és igazság
mostohatestvérek vagy
inkább édesek?

Szerencse kell a
sorshoz, és nagy adagnyi
szerencsétlenség

Aki ölbe tett
kézzel élni képes, az
csak „álomember”

Sólyomasszony:

Kezed kezemben
Szemedben látom szemem
Örök szerelem

Beszökött az ősz
Egy ország tudja, pedig
Se Párizs, se Ő,

Költőink sora,
Veled indul a sűrű
huszadik század

Szabó Aida (Jampa drolma):

Nyárból héjapár
őszbe szállt körbe, körbe,
vijjogva, sírva

Fölborzolt tollú,
csóktépte héják hulltak
őszi avarra

Lédával karján
lép rózsapárás bálba –
reppennek párok

Szöllősi Bernadett:

Magyar ugaron
született és halt, de a
neve máig él

Kreischer Nelly haibunja a 29. oldalon olvasható

VIKÁR JÁNOS ROVATA

*Mottó: A verseket nem én írom.
Én csak élvezem.*

Az IRKA-klub felolvasó-délutánjain egy-egy olyan verssel szoktam a klubtársakat megörvendeztetni, amelyről úgy érzem, hogy akkor és ott jó lenne, ha elhangzana. Kapcsolódik valamihez: egy időponthoz, időszerű témához, hangulathoz, egy klubtárs – esetleg épp akkor elhangzott – művéhez. Vagy egyszerűen csak annyira megörültem, mikor elem került, hogy szeretném ezt az érzést továbbadni.

Előfordul, hogy két költő egy-egy verse valamilyen módon bennem összekapcsolódik; hasonló vagy éppen ellentétes asszociációt kelt, összecseng, rímel egymásra, és a kettőt együtt kell felolvasni, hogy ez a rokonság vagy ellentét kitűnjön.

Nem véletlenül használtam az imént az „egymásra rímel” kifejezést, hiszen első választott versem éppen a rímről szól. Nem a gondolatok rímeléséről, hanem a rímről, mint verstani elemről, ami sokak szerint a vers nélkülözhetetlen része. Definiálhatjuk valahogy így: „A rím szavak, szóvégek hangzásbeli összecsengése, egyezése a verssorok végén – ritkábban a sorokon belül”.

Most nézzük meg, hogyan „definiálja” a költő:

Áprily Lajos: A rím

Hazája álom és titok,
szem-nem-legelte pázsitok.

Egyszer csak itt van, s mint kis ér,
csilingel és kísér, kísér.

S fürtös csengő lesz: hangpatak,
amelybe új csengés szakad.

Mentát locsol, szirmot sodor,
és illatos lesz, mint a bor.

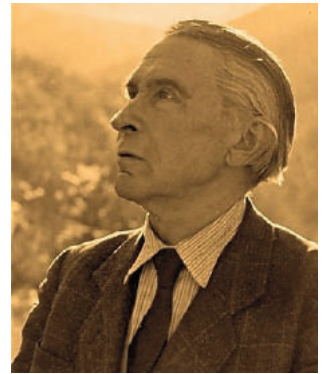
És mámoros lesz, partot ont,
kurjongató, vidám bolond.

A mély felé örvénnyel ás,
hogy belenézni: kábulás.

A fényen tündököelve fut,
és fényes tündérvölgybe jut.

S tó lesz, virágot úsztató,
habnyugtató és tiszta tó.

Nem ás, nem ont és nem kering –
csak ring s a lelkem benne ring.

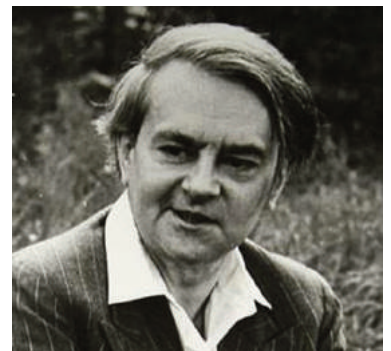

Nagyon szeretem Áprilyt! Nagyon szeretem a rímet! Nemcsak az ő rímeit, és nemcsak ezt a verset, de ez tökéletes telitalálat. Ilyen a rím, és ilyen egy igazi vers!

És adódik a kérdés: érdemes egyáltalán rím nélkül verset írni? Lehet egy lapon említeni rímes és rímtelen verset? Válaszul álljon itt (egy lapon) egyik kedvenc rímtelen versem:

Weöres Sándor: 43. vers a Rongyszőnyeg ciklusból

Felebarátom, mondd, voltál-e már úgy,
hogy a csukott könyv előtted feküdt,
titkok leltára, szépség ábécéje,
de nem nyithattad ki elolvasásra,
mert rajta szunnyadt egy macskakölyök,
és sajnáltad az álmát megzavarni?

Nimsz Terézia: Zenevilág

KÁRÁSZ TAMÁS

HIT ÉS SZERETET

A legnemesebb fogalmak életünkben. Csak nagyon kevesek lelkében tud gyökeret eresztetni. Szerencsés tulajdonosának rendkívüli erőt kölcsönöz. Világháborúban több hónapig harcolni, ezt követően évekig rideg, egyhangú, testet, lelket nyomorító lágerben lakni, miközben sorstársai egyre csak fogynak, csak erős hittel és szeretettel lehetett túlélni.

Ferencet napokig szállították ismeretlen, kietlen tájakon keresztül kelet felé.

Nem tudta, milyen messze került hazájától. Van-e még visszaút? Halott társait időnként kirakták ismeretlen állomásokon anélkül, hogy személyét azonosították volna. Még meg sem számolták őket. Induláskor is csak behajtották a legközelebbi üres marhavagonba, és rájuk zárták ajtaját.

Két hét vonatozás után munkatáborba vitték. Gyenge minőségű ennivalót már rendszeresen kapott, és szállása is elviselhető volt. Szeretteinek azonban nem írhatott. Minden idegszállával a túlélésért küzdött. Semmi másra nem gondolt, nem is tudott. A lágerben elalvás előtti gondolatai már egyre gyakrabban látogattak haza a nagyon távoli hazájába, feleségéhez és kislányához. Ők jelentették neki a jót, a szépet, az életet, vagyis „mindent”.

Emlékeiben minden alkalommal visszatértek élete legszébb napjai távoli, kis, barátságos faluja, ahol belésszeretett Évába. Már egészen kis kora óta ismerte, mégis csak évekkel később találkoztak.

Alig ismerte fel. A sors kivételes szeretettel, gondossággal babusgatta, és nagyon szép felnőtt hölgyé varázsolta. Megszólítani sem merte, csak fejével biccentett neki. A lány azonban eléje állt, és a legnagyobb természetességgel megszólította.

– Feri, megismersz?

– Hát persze! – felelte restelkedve a bátortalan köszönés után. – Nagylány lettél.

– Te viszont nem változtál semmit. Ritkán látlak.

– Tudod, Pesten dolgozom. Csak esténként vagyok itthon és hétvégén.

Ettől a perctől már gyakran futottak össze akarva-akaratlanul. Mind többet találkoztak, azonban érezték a közeledő háborút és az őket körülvevő világ lassú összeomlását. Összekapaszkodva, házasságban vélték biztonságosnak életüket, és hamarosan egybekeltek.

Az élet gyönyörű kislánnyal áldotta meg kettejüket. Édesapja kis tündért látott benne, és Tündikének hívta. Boldogságukat azonban beárnyékolta az egyre közeledő, borzalmas háború.

Ferenc hamarosan behívóparancsot kapott. A búcsúzásnál kislánya hozzábújt még utoljára.

Puha, selymes arcocskája melegét soha nem felejtette el. Felesége belekapaszkodott mindkét karjába. Nem akarta elengedni.

Esténként, takarodó után szerettei jelentek meg múltja

egy epizódjában, és mint rövidke film, játszódott le gondolatában. Alig várta már elalvás előtt a megélt csodálatos múltjának ismétlődését. Egy nap őrök szokatlanul barátságosak voltak, és a reggeli sorakozó után parancsnokuk tudatta velünk:

– Vége a fogságnak, mindenkit hazaszállítanak.

Eleinte fel sem tudta fogni a hirtelen szabadságot, hisz az évek teljesen átformálták. Még csak örülni sem tudott hirtelenjében. Véget értek a szörnyűségek, melyeket furcsa módon már megszokott? Milyen lehet kis faluja? Most már előre tekintett, és fejében az otthoni fogadtatására gondolt.

Kislánya felismeri ennyi idő után? Felesége bizonyára boldog lesz! Borotválkozáskor a homlokán keresztben egyre mélyülő ráncot fedezett fel, és szőke hajtincsei között egyre több ősz szál mutatkozott. Sápadt arcából mélyen ülő, szomorú, kék szemei hidegen néztek vissza rá. Vajon felesége milyen képet dédelget róla?

Hosszú út vezetett a vasútállomásra hazáig, mégis rövidnek tűnt az idő hazaérkezéséig. A kiskapu, mint mindig, most sem volt zárva. Nagyon leszállt, és nyitásnál meg kellett emelni egy kicsit.

Lassan ment végig a gangon. A konyhaajtónál megállt, de a függöny és a konyhai homály miatt nem látott be. Halkan, kopogtatott.

– Tessék – hangzott bentről Éva csengő hangja. Mintha áramütés érte volna. Bár a pokolból jött, minden megpróbáltatásait átélve, lábai remegni kezdtek, és elöntötte a forróság.

Ahogy benyitott, Évát látta a tűzhely előtt kis sámli ülve, éppen tenni készült kisebb farönköt a hamvadó parázsra. Amint meglátta, lassan felállt. Pár pillanatig döbbenetben állt, mintha kísértetet látna. Ijedten megszólalt: – Te vagy az?! – Nem mozdult, csak állt dermedten egyhelyben, kezében a vékony rönkkel.

A szobaajtó csendben kinyílt, és kislánya toppant eléje. Kíváncsian méregette szép kék szemeivel a számára ismeretlen jövevényt. Szőke hajának két kis pamacs tincsét piros szalag fogta össze.

Ferenc nem tudta, mit tegyen. Bájos kislánya teljesen kiöklentette. A messzi láger álmvilága valósággá vált. Meg kellett szólalnia! Kissé előrehajolt, és mosolyogva megszólította:

– De nagylány lettél, Tündike! Én vagyok az apukád! A kislány hátrább lépett, és hevesen tiltakozott.

– Te nem vagy az apukám!

Ebben a pillanatba nyílt a bejárati ajtó, és belépett egy régi ismerőse, Sándor. A kislány odaszaladt hozzá panaszkodni:

– Apu, ez a bácsi azt mondja, hogy ő az apukám.

Mind zavartan álltak. Éva szólalt meg először halkan:

– Azt hittük, meghaltál! Évekig hiába vártunk haza ...

Ferenc érezte, hogy lelke utolsó szeglete is megüresedett egy szemvillanás alatt. Pár pillanatig állt mozdulatlanul, majd megfordult, és kilépett az ajtón. Nem nézett se jobbra, se balra, csak lassan, vánszorogva elindult a gangon. A földet bámulta, és ekkor váratlanul két nagy tapancs támaszkodott erőtlen vállára. Lába megbicsaklott.

Mackó volt, a komondor. Nyalogatni kezdte nagy szeretettel gazdája arcát, ő pedig magához ölelte hűséges társát, és együtt örültek egymásnak.

KOVÁCS F. ISTVÁN

A KÉTPENGŐS

A Swan folyó áttetszően zöld vizét enyhe nyugati szél borzolta, mely a város felé az Indiai-óceán sós levegőjének alig érezhető illatát hozta. Perth nemcsak a tenger miatt lehetett a vizek városa, hanem mert a folyó kiöblösödő torkolata uralta az egész környéket, és számos mesterségesen kialakított tavacskát, élénken zöldellő parkok változatos szökőkútjait, szeszélyesen kanyargó patkajait, csatornáit táplálta. Módot és helyet adott az öblökön, tavakon átívelő különleges építészeti csodák megtalálásának és az ezernyi kisebb-nagyobb hajó számos kikötőjének, emellett gyengéden enyhítette a kontinensre egyébként gyakran jellemző izzó hőséget. Ausztrália szerette ezt a folyót, és szerette ezt a várost, de tömegesen érkeztek ide szerencsevadászok a világ minden részéről – akár látogatóba, akár végleges letelepedési szándékkal.

Amikor az Európából menekült Spitzer család 1946 nyarán megérkezett, nem jöttek egyedül. Százazrek települtek a déli kontinensre az évekig súlyos szenvedéstől vonagló Európából, akik közül legtöbben rettenetes veszteségeket hagytak hátra, és jobbára csupán szörnyű emlékeiket hozhatták magukkal. A család legfiatalabb tagja hatéves volt akkor, és mindössze ketten kísérhették el a nagy útra, mégpedig két nagynénje. Szüleit Birkenau emésztette el, testvére és nagyszülei mind a négyen Mauthausenben lelték halálukat.

Tamás viszonylag könnyen viselte a keserű „Odüsszeiát”. Amúgy is szikár teste szívóssá edződött a gettóban, majd a lágereken töltött hónapok alatt, melyek után – nagy szerencséjükre – az amerikai katonák rájuk leltek, s mint addig, azután is sikerült együtt maradniuk. Két nénikéje, Liza és Sára, édesapja testvérei voltak, s az ő kemény testi adottságait, szilárd lelki erejét hordozták. Nekik hármuknak sikerült hát túlélni a legnehezebb időket, és új hazájukban nekivágtak a még nehezebb útnak...

A fiú nem csupán az átélt borzalmak hatására lett csendes természetű, már három-négyéves korában is hallgatag, szemlélődő kisgyerekként ismerkedett a világgal. Gödöllőtől idáig szorongásokkal, furcsa és félelmetes újdonságokkal, a gyermeki ész által felfoghatatlan borzalmakkal találkozott, és szinte semmit nem értett az egészből. Az egyik napon még gondtalanul szaladgált, játszadozott szülőháza, a kisváros központjában lévő épület udvarán, hol hatalmas vadgesztenyefa virágzott, és a boltozatos kapubejáró az utca szabadságára nyílt, de ő mindezt nem tudta, csak érezte. Az a bizonyos másik nap viszont furcsán kezdődött. Először is, mindjárt reggel egy pénzérmét talált a homokozó melletti virágágyásban. Nem ismerte még a pénzt, de tudta, kincsre lelt, és hirtelen

mozdulattal kantáros rövidnadrágjának zsebébe rejtette. Hallotta ugyan, hogy a házból szóváltás hangjai szűrődnek ki, és azt is felismerte, hogy édesanyja éppen a szolgával pöröl, aki kenyér helyett üres kézzel és könnyes szemmel jött haza a szemközti péktől, mert elvesztette a rábízott pénzt. Amikor rádöbbsent, hogy a zsebében lapuló kerek kis fémdarab lehet az, amit Rozin számon kérnek, tévován elindult a konyha felé. Ám ekkor a kétszárnyú kapu döngve becsapódott, csakhogy előtte több egyenruhás ember is betódult, vállukon puskával, fejükön érdekes tollas kalappal. Ketten közülük feketében voltak, karjukon széles piros-fehér színű szalaggal. Tamás nem ijedt meg, inkább kíváncsian nézte őket, ám egyikük rekedt hangon szüleiről kérdezte, mire ő szó nélkül a konyha meg a mellette nyíló műhely felé mutatott. Az egyenruhások ekkor ordítózni kezdtek, sorra tépték fel a négyszög alakú udvarra nyíló ajtókat, és durva mozdulatokkal lökdösték ki oda az egész ház népét. A fiú ekkor már félve húzódott anyjához, de még mindig csodálkozva nézte a jelenetet, mintha nem is lenne részese. Azt is csak ekkor észlelte először, hogy a népes család minden tagjának kabátján érdekes kénsárga csillag virít, mint ahogy az ő rövid kis zekéjén is, melyet anyja sebtében ráadott.

Hát, így kezdődött. A kisfiú emlékei innentől már hézagossá váltak. Gödöllői kitoloncolásuk, majd a különböző gettóba, internálótáborokba hurcoltatások belevesztek az éhezésekkel, ismeretlen utakon történő éjszakai vándorlásokkal, lázas borzongásokkal, félelmekkel teli kilátástalanság kódébe. Azt sem tudta, melyik vidéki vasútállomáson ordították fel őket a zsúfolásig teli marhavagonokba, aztán hány nap és éjszaka telhetett el az utazással. De a torokhangon beszélő német örökre, a mellettük őrjöngő kutyákra és a hosszú fabarakkokra emlékezett. És arra is, amint a lágeren belül futó sín párokon lassan gördülő pórekocsik sárgára aszott bőrű csonthalmazokat vittek rendszeresen valahová – akik valaha élő emberek lehettek, bár ezt Sára nénje tagadta, miközben igyekezett eltakarni a fiú szemét. Nem tudta, mikor szakították el szüleitől és miért? Miért maradhatott a magányos asszonyok mellett, kikkel együtt hurcolták tovább? És azt sem tudta, ki lehetett az a copfos kislány, aki elindulásukkor nagy szelet kenyeret nyomott a kezébe, de ez a mozzanat beleégett memóriájába.

Mialatt ezekre gondolt, Mr. Thomas Spitzer az alatta nyüzsgő várost, a torkolatban sürgölődő hajókat és az óceán végtelenbe vesző zöldeskék víztömegét nézte. Az ország legnagyobb energetikai cégének vezető geológusaként az utóbbi két évtized során bejárta majdnem az egész földgolyót. Igen – majdnem. Egyetlen kontinens földjére nem volt hajlandó betenni a lábát többé. Arra, amelyik kivetette magából őt és a családját. Ahol vadásztak rájuk, az életüket akarták, és milliókért el is vették. Mindezt ötven esztendő alatt is képtelen volt megbocsátani. Ha emlékei hézagosak voltak is, a történelmet ismerte. Nem mondhatni, hogy kutatta, de ismerte. Nem akarta látni azt a földet sem, amely valaha a hazája volt.

Tegnap azonban... nos, tegnap, miközben a háza kertjében lévő szerszámoskamrában keresgélt, ráakadt egy félig

már szétmállott utazókosárra, s benne arra a dohos ruha-csomagra, melyet valószínűleg Liza őrizgetett, amíg még élt. Fura módon egyszerre elkapta valamiféle gyengeség, amint kezébe vette azt az apró ruhadarabot, melyet akkor viselt. A kétpengős koppanva hullott cipőjére, s mialatt lehajolt érte, megszédült hirtelen. Egész életében tiszta erkölcsű emberként élt, és tessék: most itt ez a pénzdarab, ami nem az övé!

Közvetlen járatot nem talált, de négy nap múlva, amikor beértek a régi-új utcába, megérintette a taxis vállát.

– Itt várjon, kérem!

Lassanként fedezte fel azokat az épületeket, melyekre még emlékezett. Az utca melletti hársak helyén valamiféle ismeretlen díszfák zöldelltek, a kocsút macskakövei is eltűntek, s az aszfalton autók suhantak hangtalanul. A pékség helyén temetkezési vállalat cégtábláját látta, és jobboldalt megpillantotta régi házukat. Ekkor hirtelen megállt, és belekapaszkodott a mellette lévő fiatal fát körbefogó vasrácsba.

– Rosszul van, uram? – kérdezte egy fiatal női hang, melynek gazdája gyengéden megfogta karját. Nem válaszolt. Képtelen volt megszólalni. Hiába nézett a lányra, nem látta őt: Azt a másikat, a szőke copfost látta, a kenyerrel.

– Hívjak orvost? – hangzott el most már aggódva, ám ő csak megcsóválta fejét, és jobbját lassan kihúzta zsebéből.

– Nem... nem kell orvos – jutott végre szóhoz. – Csak ezt... ezt hoztam vissza... a Rozinak – folytatta akadozva, miközben kinyújtott tenyerét remegve tartotta előre, s az a néhány járókelő, kik ekkorra köréjük gyűltek, csodálkozva nézte a félig megfeketedett, kopott kétpengőst.

MAGYARÁDI ÁGNES

CIPŐS DOBOZ

– Ezt meg minek teszed bele? Mik ezek itt? – kérdezte Zsófi indulatosan. – Apa, nehogy már kacatokkal traktáljunk valakit karácsony előtt! Úgy is ki fogja dobni, miért nem adunk valami normális, menőbb dolgot?

– Jól van, lehet, hogy végül nem tesszük bele, hozd ide azokat a játékaidat, amelyeket már nem használsz, de még szépek. Annyi menő vacakot teszel melléjük, amennyit csak akarsz, ha neked így jó. De ha marad mellettük hely, hadd tegyem hozzá ezeket is.

– Bánom is én! – felelte lemondó hangon Zsófi, és elszaladt egy nagyobb dobozért, amelyben bizonyosan elfér majd egy nagy kupac plüss játék, meg divatos ruha, meg más, amit hosszú ideje válogatott, és rendbe rakott erre az alkalomra. Öntudatosan felkészült, hogy jóteknonykodjon, nem akarta, hogy elrontsák az örömét. Amikor beviharzott a nappaliba egy jókora dobozzal, apja, szokott módján az íróasztalánál ült, csak az volt a furcsa, hogy a mindig komoly, rezignált üzletember most olyan meghatottan forgatta a kezében a kacatjait, mint akinek nehéz megválni tőlük, de elszánta magát, hogy áldozatot hoz az ünnep kedvéért.

– Nem hiszem el! – gondolta Zsófi. Majdnem ki is mondta hangosan, de tudta, hogy apja ki nem állhatja a kamaszsargont, így csak végigsimított piros kockás gyapjú ruháján, és megrázta gyönyörű, aranybarna haját, amelyet kibontva és egyenesre vágatva viselt, mert így mutatott a legjobban. – Még meg is könnyezi őket! Akkor meg mi a csudának erőlteti, hogy belegyömöszöljem a cuccait a dobozba. Ha anya meglátná, nem engedné úgysem. Neki legalább van érzéke ahhoz, mi kell az embereknek. – Az apja észrevette, hogy figyel, zavartan megfordult, egyenesen a lányára nézett. Kereste a szavakat, mint mindig, ha valami bensőséges dolgot készült mondani, mert hosszú évtizedek után sem beszélt teljes biztonsággal az idegen nyelvet. Néha jólesett volna az anyanyelvén kifejeznie magát, de azt sem felesége, sem családja, sem a barátai nem értették. Hiába, ez a világ egyik legnehezebb nyelve, olyan bonyolult, mint azoknak a kötődéseknek és elutasításoknak a szövevénye, amelyből létrejött. Képes arra, hogy más dimenzióba helyezze azt, ami a világ más tájain egyszerűnek és problémamentesnek látszik.

Egyszer még otthon, régen, mikor éppen annyi idős lehettem, mint te most, egy kisvárosban laktunk. Apámnak épp nem volt munkája. Közeledett a karácsony, de egy fizetésből, anyáéból, nem telt gyönyörű, illatos, plafonig érő karácsonyfára. Be kellett érniük egy kicsi műfenyővel. Ajándéknak pedig azt kaptuk a bátyámmal, amire épp nagyon szükségünk volt. Fölkerültünk valahogy egy segítő szervezet listájára, és cipős dobozban mi, gyerekek is ajándékot kaptunk. Az én dobozom is oda került az ablakpárkányra, mert a kicsi fa alá nem fértek be a küldemények. Alig vártam, hogy lássam, mi van benne.

Amikor kinyitottam, nagyot csalódtam. Egy csavart formájú, kopott tengeri kagyló, egy kicsi, gondosan lezárt üveg, benne tengervíz – dátummal és fölirattal. No meg egy fenyőtoboz volt benne. Igaz, fényes, illatos, ritka szép, de minek! Mit kezdjek ezekkel? Utálkozva vettem a kezembe a kagylót, szerettem volna messzire elhajítani, mégis a fülemhez tettem, csak úgy. Hallani kezdtem, ahogy zúg benne a tenger. Tetszett a dolog, ezt később is sokszor megcsináltam. Egészen erős volt a hangja. Próbáld ki, nyújtotta oda a lányának, Zsófi ettől elmosolyodott zavarában. Tényleg, hallani valamit! Apja folytatta. Mivel mást nem tehettem, eljátszottam a gondolattal, mielőtt kidobnám, hol járhatott, aki küldte. Vajon csak lesöpörte a fölösleges dolgait valahonnan? Vagy olyan értékesek voltak neki, hogy hazavitte, megőrizte, aztán egyszer mégis megvált tőlük, hogy egy ismeretlen kisgyereknek örömet szerezzen velük? A kis üveg és a toboz ettől legalább olyan rejtélyes lett. Vajon melyik tengerből való a víz, és melyik szél szaggatta parti fenyves termette ezt a hatalmas tobozt? Már nem is bántott annyira, hogy semmire sem lehetett használni őket.

Ünnep után, mikor visszatértünk az iskolába, egy osztálytársammal összeültünk tanulni nálunk. Honnan van neked skóciai fenyőtobozod? Nekem adod? – kérdezte. Nem árultam el a meglepetésemet, azonnal föltaláltam magamat. Apám barátja kamionos, ő járt arra, és

hozta nekem karácsonyra, tódítottam. A tengervizet is ő hozta? Meg a kagylót? – kérdezősködött tovább az osztálytársam. Éreztem, hogy nagyot nőttem a szememben. És ez a kis kerek érme? – Arról el is feledkeztem nagy csalódásomban, most néztem meg először. Úgy tettem, mint akinek a legtermészetesebb elmagyaráznia, hogy egy kis kerek 10 penny ugyan nem ér sokat, de szerencsепénznek bizony beválík, főleg, ha ilyen új és fényes. Mire a barátom hazament, összeállt a kép. Valaki nemcsak az emlékeit küldte el nekem, hanem egy rejtvényt, hogy fejtssem meg. Tudjam meg, hogy néz ki az a tenger, mekkorák azok a fenyők, van-e még másik, talán sokkal nagyobb kagyló azon a szélszaggatta parton. Bizony a kagylót akárhányszor a fülemhez illesztettem, ha túl szürke volt körülöttem a világ, hűségesen és hívogatóan zúgott benne a tenger. Látni akartam a tájat, amelyből való. Fölfedezni, ott élni. Amikor dolgozni kezdtem, a gyerekkori kíváncsiság is belejátszott abba, amit választottam. Itt ismertem meg anyádat, az első tengerparti nyaraláson. Azóta élünk itt, a tenger mellett, ebben a fenyőzúgásos vízmosásban, a gyönyörű rönkházban, amelyet te otthonodnak ismersz.

Most már a kagyló, a penny, a toboz betöltötték hivatásukat. Nekik köszönhetlek téged is. Ideje továbbadni őket. Van még egy kis hely a dobozodban? Várj! A tengervíz marad. Azt megtartom.

Nimsz Terézia: Pihenő

PERGEL ANTAL

ADATOK

- Küldhetem a meghívó tervét?
- Csak abban az esetben, ha engedélyt adok az e-mail címem használatához.
- És engedélyt adsz?
- Na jó, legyen! Azonban az engedély csak egy alkalomra szól, legközelebb újra kell kérned. Bonyolítja a helyzetet, hogy a nevem is benne van az e-mail címben. Annak használatához külön engedély szükséges.
- Erre is engedélyt kapok?
- Megfontolandó, de rendben van. Már küldöm is az e-mail címedre. Hozzájárulsz, hogy használhassam az elektronikus levelezési címedet?
- Máris küldöm az engedélyt. Még jó, hogy eszembe jutott! A meghívóhoz természetesen szükség van a nevedre is. Hozzájárulsz, hogy elküldjem a nyomdába?
- Ez azért adatvédelmi szempontból már lényegesen bonyolultabb kérdés. Ha megtudja valaki a nevemet, könnyen kiderítheti, hogy hol születtem, információkat szerezhet a rokonságomról, még a bizonyítványom számát is kiderítheti, és a gondosan titkolt vakbélműtétem idejéről, valamint körülményeiről is tudomást szerezhet, egyszóval mindent megtudhat az életemről. Ez még hagyján, de mi lesz, ha ezeket továbbadják, és bizalmas adataim illetéktelenek kezébe kerülnek?
- Valóban rettenetes lenne, ha néhány milliárd ember a magánéletemben vájkálna. Megfelelne, ha csak annyi lenne a neved helyett, hogy X Y?
- Csak az hiányozna! Még azt hinnék, hogy kromoszóma-rendellenességem van. Többek között ilyen esetek elkerülésére van szükség az adatvédelemre.
- Mit írnak akkor a meghívóra?
- Ezt alaposan meg kell fontolni. A legkevésbé természetesen azt, hogy hol és mikor lesz a rendezvény. Ez alkalmat adna arra, hogy illetéktelenek megfigyeljenek, netán fényképfelvételeket készítsenek rólam. Az adatvédelem mindennél fontosabb!
- Legyen akkor a meghívó egy üres fehér papír?
- Miért éppen fehér? Nálunk ugyan nem, de Japánban a fehér a gyász színe. Megint illetéktelen kezekbe kerülne ezzel kapcsolatos adataim. Az lenne a legjobb....Megvan, az lenne a legjobb, ha színtelen lenne! Ez adatvédelmi szempontból minden problémát megoldana.
- Most már minden világos. Az esküvői meghívónkkal nem kell tovább foglalkoznom, Te pedig menj férjhez egy adatvédelmi szakértőhöz!

MÁJER JÓZSEF

Forgósztél

Szédült álmokat
vad képzelet repít.
Kerge forgósztél.

RENDIK ZSUZSA

BÜFÉASZTAL

Az ember azt hinné, hogy a büféasztal, az állófogadások helye, ahol intelligens egyedek, ha összegyűlnek, kitűnő modorban, a legkulturáltabban fogyasztják el a felkínált, feltálat finomságokat kellemes csevegések, szellemes, kötetlen párbeszédnek közepett.

Ozzy Osbourne lázadó angol zenész tett egyszer megállapítást azokra, akik pontosan „betárazzák”, mit fogyasztottak előző este e közös asztalnál – ingyér. Megjegyzése nem volt hízelgő, mivel Ozzy ki nem állhatja ezeket a lényeket, mely tényen az sem szépít sokat, hogy ő maga, saját állítása szerint, több évtizedig azt sem tudta, hol van. Gyakorlatilag, gondolom, ilyenkor is többnyire az asztal alatt.

Szóval Ozzynak másnap több ízben felsorolták, pontosan mennyi és milyen süteményt, hány lazacos vagy kaviáros szendvicset, pezsgőkre söröket, borokra whiskyket nyakaltak. (Ilyenkor természetesen nem tartják „lovuk száját”.) Ezért járnak oda, ez élteti őket, mint a sivatagi vándort az oázis és kútja – partyról partyra. A korlátlan fogyasztás. És az emlékezet. Nem, nem a műsorra vagy a díjátadásokra, ellenberger a zabálásra és a szlapálásra.

Na, de ez az angol-amerikai divat.

Mi, magyarok, hogyan állunk helyt a kultúra eme kulináris élvezeteket kínáló terített állófogadásainál? Hogyan öregbítjük hírnevünket, mint a legkülönb nemzet? Mi a magyar módi? He?

Vegyük górcső alá a kultúra: így az irodalom és a művészetek képviselőit, és bulijukon figyeljük meg, hogy kezdetben vala a káosz. Mindenki összehord, amit csak lehet, majd ezeket az ételeket és italokat elhelyezik egy asztalon.

Szülinap. Évforduló. Ünnepség. Nyertesek. Díjazottak. Átadják. Átvesszik. Taps.

Fénypont: a műsor. Jó a kedv.

Aztán a nagy pillanat is elkövetkezik, ráeresztik az irodalmárokat és egyéb művészeket a büféasztalra, amely mellett egymás lábán taposva, lökdösődve – szerintem egymás szájában állva, ajaknégerekké képezve ki a másikat – tömegülnek egy nagy, izgága csoportban.

Örök törvény: mindenki első akar lenni!

Nem férek oda. Mindenki a legjobb pozíciót vadássza. Könyökmankóval járok, esküszöm, utat fogok törni magamnak vele. Tudják csak meg, milyen érzés kitaszítottnak lenni!

Felvágják a sütitet. Szerzek papírtálcán egy szelet finom gyümölcstortát. Villa?

Villa...

A Villa Negra nem apácázárda...

De hol van?

Hol volt?

Volt?

Aki csak teheti, ötágú villáját mártja az olvadozó csokitortába, gyászkeretet varázsolva körmeire, ujjaire, amelyeket csak tessék-lássék nyal le, mert megy az idő, a többiek frissiben felfalnak minden lényegeset előle, nem maradhat le ő sem. Még a végén elmondhatja majd odahaza, neki semmi sem jutott!

Az egyik cukorbeteg az előbb már beadta magának az inzulint. Most éppen négy darab labilis, összeomló, horpadó műanyagpoharat egyensúlyoz bal kezében, jobbával töltve beléjük egy üvegből a pezsgőt.

– Kérsz te is? Hát persze! – válaszol helyettem, és részrehajlás nélkül osztogatja a kincseket. Simán mozog a tömegben, gyakorlata lenyűgöz. Ő adakozó.

Csalódás – a pezsgő rossz ízű, és túl meleg.

– Mindent végig kell kóstolni! – harsan föl valaki szopránja. Asszertív mozgással hozza mindenki tudomására, hogy neki itt jogai vannak. Az asztal különböző pontjain felbukkanva kihasítja belőlük az önmaga megítélése szerint neki járó 25-30%-ot. Zsákmányát megragadva sietős léptekkel kitipeg a teremből.

Hová vitte!?

A harmadik kör közben utána döcögök.

Két csomagot készít odakint...

Kettő darab mindent elnyelő kisgömböcöt...

A következő fordulót már tudatosan figyelem. Pogácsa. Egy teljes tányérral, azannya.

Hiába, tudnak ezek a magyarok valamit...

A továbbiakban már nem lesem, mit talicskázik ki innen, mert indul a tombolahúzás, sajnos, már megint nem nyerek. Volt idő, amikor elhoztam a fődíjat egyetlen jeggyel, de ez a tíz évvel ezelőtti múlt.

Most már csak beszélünk még pár szót ismerőseimmel, fogy a tömeg.

Szemügyre vételezem a büféasztalon maradt romokat. Hopp, egy pogácsa – elfogyasztom. Mintha faforgácsot rágnék. Iszom rá egy kis vizet, az utolsó maradék maradékának maradványát és egy pohár kólát. Fertig vagyok.

Pár hiéna portyázik még velem együtt az asztal körül. Szedegetnek, csomagolnak a hulladékból a papának. A zsirját az élelmesebbek már elkopaszították.

A sajtos-sós masni-tortamaradék tengelyen mozogva emeletes, édességekből álló, púpos szendvicseket halmoznak egymásra, és rakják a táskájukba.

Felfordul a gyomrom, és feszül a hasam, elindulok inkább hazafelé.

Egyszóval, ez a magyar módi.

Mit is ettem-ittam, összegzem bandukolás közben. Nem szokásom elhozni, ezért kisgömböcöm üres.

Tehát volt egy szelet olvadó gyümölcstorta, egy pohár langymeleg pezsgő, egy pogi, másfél deci víz, ugyanennyi üdítő és kész.

Ozzy nem örülne, ha tudná..., csokolom a hangját.

Én meg maradok rajongó hívetek, üdvözölve benneteket – a büfévályúnál.

SZABÓ ILONA VALÉRIA

KERESKEDŐVIRTUS
A KUTYABOLT

Kedves baráti társaságban nemrégiben szóba került a kereskedelem. Először a külföldön, majd az itthon szerzett élményeinket megosztva anekdotázni kezdtünk. Persze, ahogy az ilyenkor lenni szokott, jobbára a kellemetlen eseteket meséltük el egymásnak, mivel azok mélyebb nyomot hagytak bennünk, mint a sikeres vásárlás és a ránk kedvesen mosolygó, udvarias eladók. Az alábbi történetet úgy adom közre, ahogy azt egy dunántúli kisvárosban élő barátnőmtől akkor hallottam.

„Nagyon megörültem, amikor megláttam, hogy nem messze tőlünk nyílt egy kutyabolt. „Pet Shop – Állateledel” állt a táblán divatosan, angolul is. Elhatároztam, hogy kipróbálom.

– Legalább tehetek valamit a magyar kisvállalkozások sikeréért – gondoltam büszkén –, és közben a környezetért is, hiszen erre a távolságra még az autót sem kell használnom.

Ráadásul egyéni kiszolgálásban lesz részem, fűztem tovább magamban a gondolatot, nem úgy, mint a személytelen nagyméretű eladóterekben, ahol az ember egy teljes bevásárlókocsit telepakolhat és végigzörgethet a pénztárig anélkül, hogy a személyzet közül bárkivel szót váltana. A virtuális vásárlásokról már nem is beszélve. De nem így a kis boltokban! Az eladók ott ismerősként üdvözlik a visszatérő vevőket, és olykor még egy jó kis beszélgetésre is sor kerülhet.

Ezekkel a kellemes érzésekkel léptem be első alkalommal a kutyaboltba, ahol egyből tapasztalhattam a személyre szabott kiszolgálást. Pedig még be sem csuktam az ajtót magam mögött! Igaz, nem is tudtam, mert valahogy nem boldogultam vele. Nem kellett azonban sokáig bajlódnom, mert az eladó gyorsan reagált, és viselkedéséből azonnal láttam, hogy számított a felmerülő nehézségre. Kezével egyértelműen jelezte, hogy rossz irányban kísérletezek. A szemben lévő pult mögül két lépéssel készségesen odaperdült, kicsit félretolt, és már mutatta is, hogyan kell azt csinálni. Azonban még mielőtt hozzáfogott volna, egy másodpercre fűrkészően az arcomba nézett, talán csak azért, hogy ellenőrizze, figyelek-e eléggé. Az eredményt kielégítőnek találhatta, mert arca jóindulatú kifejezést öltött, és ezt követően már csak a technikai részletekre összpontosított. Megadóan figyeltem a mozdulatait, egy kicsit gyámoltalanul is, mert igaz, ami igaz, az ajtózárok sohasem tartoztak az erősségeim közé. Éppen kicsit megemelte a kilincset alulról felfelé, és amikor túljutott a vízszintes, egy erőteljes mozdulattal még ráhúzott. Egy kattánó hang jelezte, hogy a zárszerkezet reagált a szakszerű eljárásra, és az ajtó kívül rekesztette a csípős téli levegőt. Eladónk elégedetten és kicsit kérdően rám pillantott újra. Mondani semmit sem mondott, de nem volt nehéz kitalálni a gondolatát. Bólintottam egyet, amiben benne volt, hogy értem már, legközelebb a precíz útmutatás szerint próbálkozom. Mert a bemutató fajsúlyából azt egyből éreztem, hogy kilincskérdésben hosszú távra rendezkedett be az üzlet.

Ebben megerősített az is, hogy mielőtt eladónk a másik és rajtam kívül egyetlen vevőhöz fordult volna, magyarázatképpen mindkettőnknek szánva hozzáfűzte:

– Többször szoltam már a tulajdonosnak, de még nem csináltatta meg.

Aztán soromra várva nézelődni kezdtem. A vevőtér csak néhány lépés volt minden irányban, egy szűk négyzet, amelyet az ajtóval szemközti pult zárt, két oldalról pedig a kirakott áruk sokasága vett nyomasztóan körül. A jobb oldalt hatalmas zsákok zárták, bennük száraz kutyaeledel nagy választékban, a bal oldalon pedig egy mennyezetig érő polcon különböző méretű kosarak sorakoztak kisállatoknak.

Tovább kíváncsiskodva éppen a sarok irányába fordultam volna, hogy szemügyre vegyem a pórázok széles választékát, amikor egy lökést éreztem oldalról. Ez a félig megkezdett mozdulatomban kibillentett az egyensúlyomból, és váratlanul bezuhantam, vagy inkább oldalammal bedőltem a derekamig érő tápos zsákok közé, amelyek felfogták esésem, így egyáltalán nem ütöttem meg magam. Amint meglepődve felpillantottam, az orrom előtt egy szedőlapátot láttam, amit a felém tornyosuló eladó tartott a kezében. Arcán méltatlankodó kifejezéssel megjegyezte:

– Nekem is el kell közlekedni valahol. Láthatja, hogy itt vannak a tápos zsákok.

Annyira meghökkentem a nem várt fizikai durvaságtól, hogy feltápáskodás közben erre az érvelésre már kedvem sem volt válaszolni. Annyit sem, hogy ilyen rövid idő alatt nem igazán volt módomban kifigyelni a nyomvonalát, amit a pultról az árutérig kialakított magának, és persze arra sem számítottam, hogy az amúgy is szűkös vásárlótérből közelít az áruhoz. Azt sem mondtam neki, hogy egy megelőző „Bocsánat” elegendő lett volna ahhoz, hogy félreálljak az útjából.

Ezt követően még egy ideig átjártam a boltba, egyrészt a kutyaeledel miatt, másrészt kíváncsiságból. Miután kiismertem, és igyekeztem betartani a „helyi szokásokat”, vagyis feltűnően helyére húztam a kilincset, és készségesen helyet engedtem a zsákokat vehemensen megközelítő eladónak, nem volt több kellemetlenségem a boltban. Hamarosan az is kiderült, hogy az eladó nagyon szereti a kutyákat. Tartott ő is kettőt, és a mi két kutyánkkal együtt a kedvencek kiapadhatatlan témát szolgáltatottak rövid beszélgetésekre.

Nagy sajnálatomra azonban a kutyabolt néhány hónap múlva bezárt. Ennek leginkább a túlérzékeny vevők voltak az okai, akik nem tudtak alkalmazkodni az eladó elvárásaihoz, és az első kellemetlenség után elkezdték kerülni az üzletet. Magam is tanúja voltam, hogy többségük türelmetlenül viselkedett, és az alapos szemléltetés után sem boldogult az ajtó becsukásával, mire az eladónak nagy testét meghazudtoló gyorsasággal kellett intézkednie, ez pedig, lássuk be, elég fárasztó lehetett számára egész nap. Olyanok is akadtak, akik nehezen tudtak dönteni, és hosszas másodpercekig tanulmányozták a kifüggesztett eledlek listáját, aztán pedig megsértődtek, amikor az eladó rájuk szólt: „Választottak-e már, vagy még holnap reggel is itt akarnak maradni?”

– Nem is értem. Miért nem rugalmasabbak és elfogadóbbak az emberek?!”

SCHMIDT GYÖNGYI

AZ ALMAFA

Isten kertjében, ezen a gyönyörű földgolyón, milliárdnyi fa él, és szorgos munkával termeli minden élőlény számára az életet biztosító oxigént.

Ha nem lennének fák, egyetlen élőlény sem létezne. A Föld pedig értéktelen kősziklaként keringene az űrben. Nélkülöznünk kellene a madarak szívet vidító énekét, nem gyönyörködhetnénk a színpompás virágok rengetegében, az állatok sokféleségét sem mondhatnánk magunkénak, sőt mi magunk sem élhetnénk.

Felesleges a kesergés, mert Teremtőnk bizonyára gondolkodott volna más összeállítású, az életet szolgáló hasznos eszenciáról.

Azonban térjünk a tárgyra, lássuk mondandóm lényegét: az almafát. Abban az időben, a kezdet kezdetén még csak Isten gondolatában lebegett a már fának nevezett valami, forma nélkül, megnevezhetetlenül, olyanképpen, mint a vászonra felvitt, elkenődött ecsetvonás.

A megvalósítás évmillióig váratott magára. Isten sokáig csak fontolgatott. Terve, hogy nagyszerűvé, pótolhatatlanná alakítsa át a már korábban megalkotott komplexumot, egyelőre tétova ötletként hevert alkotó, jótékony tenyerében. Ám az idő gyors előrefutásával egyre sürgetőbbé vált nagyszabású tervének megvalósítása: a formátlan kőmonstrumot gömbölyűre kalibrálni, durva felületét vonzóvá, lakályossá varázsolni.

A semmiből alkotni valami kuriózumot, legyőzhetetlen tenni akarássá lobbant fel benne egy váratlan pillanatban. Egy percig se hezitált. Azonmód kiugrott kényelmes ágyából, és nagy vehemenciával munkához látott. Egyetlen mozdulattal kerekre polírozta a formátlan tömböt, majd vastag földréteg mögé rejtette felületét. Aztán különböző fajtájú fákat telepített minden kis zugba.

Végül a fárasztó munkáért megjutalmazva magát, kiválasztott egy formás, sokat ígérő fácskát, amit beágyazott a saját fenséges kezével kivájt gödörbe. A vesszőcskét a keresztségben ALMAFA névvel ruházta fel.

– Növekedjél magasra, szépre, légy hasznára mindenkinek. Teremj bőségesen – kántálta az Úr szeretettel.

Az szót fogadott, szépen cseperedett. Fejlődését Isten megkülönböztetett figyelemmel kísérte. Rendszeresen megáztatta körülötte a szikkadó talajt. Fenséges testével óvta a forrón tűző nap káros sugaraitól. Felhevült lombkoronáját a szél hűvös simogatásával enyhítette.

A fácska igyekezett meghálálni a figyelmes gondoskodást. Törzsét erősre, vastagra formálta, levélzetét hatalmas lombsátorrá fejlesztette. Társai közül kitűnt sudár, gyönyörű testével.

Teremtője valósággal ragyogott, amikor kedvence virágot

bontott, majd a mézédessé termést, a gusztusos, piros almát ujjongva kínálta a körülötte lebzselő angyaloknak, szeráfoknak.

Aztán a szél Isten parancsára lerázta az érett gyümölcsöt a roskadozó fákról, és szétgörgette a világ minden szegletébe.

Aztán az ember lábra állt, két kézzel kapott a finom alma után. Amikor okosodott, tartósította: aszalta, lekvárt főzött belőle, a fölösleget hordóba tömörítette, és a levéből mámorító italt csurgatott.

Isten szánakozva figyelte a gyarló embert, aki lealacsonyodva, bódultan hevert a porban leittasult asszonyával.

SZEGHY KAROLINA

ESŐMANÓK

Egy májusi esős napon történt. Az eső egész nap úgy esett, mintha csak dézsából öntenék. Tudjátok, ez az a fajta eső, amikor az embernek még iskolába vagy óvodába sincs kedve elindulni. Pedig valójában már tavasz volt. Már száz ágra kellett volna sütnie a napocsának, ahogy eddig is tette. De ezen a napon valahogy kivételt tett, és esővel szórta meg az utca embereit.

Szóval ezen a délutánon álltam a buszmegállóban, a kedvenc piros pöttyös esernyőmmel a kezemben. Nem volt sem jó kedvem, sem rossz, pont olyan volt, mint mindenki másnak egy ilyen esős délutánon. Ilyenkor mindenki picit bágyadt, picit álmos, picit szomorkás.

Ekkor azonban két kis alakra lettem figyelmes pont a buszmegállóban található kuka mellett. Szinte egyformáknak tűntek. Sötétzöld csuklyás kis köpönyegben, mezítláb tapicskoltak a pocsolyákban. Mérete mindkettőnek lehetett vagy egy arasz. Bőrük kék, a csuklya alól éppenhogy csak a két pisze orrocska látszott ki.

Hirtelen melegség öntötte el a szívemet. Nem láttam őket már nagyon régóta. Egész pontosan gyermekkoromban láttam őket utoljára. Emlékszem, mennyi csínytevést követtek el a kertünkben. Amikor a Bodri kutyának a vizébe virágport szórtak, az meg tüsszögött egész álló nap. A szüleink meg nem tudták, mi baja, pedig én akkor is láttam őket. Aztán amikor a padlásra vezető létrát megkenték sárral, apa meg lecsúszott róla. Bizony ám! Azok is ők voltak. Vagy amikor anya kiterítette a frissen mosott ruhát, és ők ezt alig várták. Hoztak olyan esőt, égzengést, hogy minden ruha csak még vizesebb lett tőle. Anya pedig megint moshatott ki mindent.

Ők voltak azok. A két rosszcsont esőmanó, Mancili és Manotto.

– Annyira unalmas ez a nap – zúgolódott Mancili. – Csak esik és esik. Valamit ki kellene találnunk!

– Nézd azt az öreg kalapos bácsit! – mondta Manotto.

– Talán a mellette álló esernyős nőnek az esernyőjéről ráönthetnénk a vizet a bácsi kalapjára.

– Nem valami nagy dolog... – nyavalygott tovább

Mancili. – Dög unalmas.

– Van egy ötletem! – mosolyodott el Manotto. – Menjünk be az iskolába! Rosszaságból sosem elég! – kiáltotta vidáman.

– De a múltkor is csak a baj volt belőle. Emlékszel, az igazgató néni nagyon dühös lett, aztán mindenki büntetést kapott. Persze vicces volt, hiszen a gyerekek nem is tehetettek semmiről – kuncogott Mancili.

Ekkor az egyik esőmanó rám pillantott. A levegő szinte megfagyott, ahogy szétáradt benne a felismerés.

– Kicsi Kati – nyögte Mancili, és szája tátva maradt a csodálkozástól.

Én pedig csak álltam a szakadó esőben a piros pöttyös esernyőmmel, Kicsi Katiként a buszmegállóban.

– Miféle Kicsi Kati? – érdeklődött Manotto. – Mégis miféle Kicsi Katiról beszélsz?

– Ott áll! Nézd, Manotto! – bökött rám. – Emlékszel rá? Ott a Ficsurék szomszédjából. Tudod, akinek az a nagy kutyája volt. Akik abban a nagyon tiszta és rendes házban éltek – hadarta izgatottan Mancili.

– De Mancili, az egy kislány volt. Ez pedig itt egy felnőtt nő. Nem tűnik fel a különbség? – kérdezte gúnyosan Manotto.

– Ő az, Manotto, higgy nekem! Emlékszem rá. Ugyanaz az arc, mint kislány korában. Azok az álmodozó, nagy kék szemek. Tudod, a gyerekek megnőnek, de vannak, akiknek a szemük felnőtt korukban is álmodozó marad. Ez nagyon ritka jelenség a felnőttek világában – mondta szakértően Mancili.

És akkor láttam, hogy Manotto is felismer. Engem, az akkor már felnőtté vált Kicsi Katit, akinek a manók szerint még mindig álmodozó a tekintete. Talán ezért is láthattam meg őket, hiszen senki rajtam kívül észre nem vette őket. Pedig furcsa jelenség az, hogy esőben két kis mezítlás manó rohangál a pocsolyák szélén.

Ők is tanácstalanul álldogáltak, ahogy én is. Furcsán venné ki magát, ha két nem látható manóval beszédbe elegyednék.

– Menjünk oda! – kérelte Mancili Manottot. – Beszéljünk vele. Manotto, szerinted lát minket? – nézett rám firkészően Mancili.

– Fogalmam sincs. Gyerekként biztosan látott, de most... Szerintem biztosan nem lát – mondta, és azzal kiöltötte rám kicsi kék nyelvét. – Látod? Nem lát! – hahotázott. Annyira nevetett, hogy közben felborult, és beleesett a kuka melletti pocsolyába, melynek kékes-zöldes olajfolt úszott a tetején. Ezen még jobban kacagni kezdtek mindketten. Manotto már a könnyeivel küszködött, annyira nevetett.

A vicces jelenet láttán én is elmosolyodtam. Próbáltam elrejteni az apró mosolyt a szám sarkában, de Mancili észrevette.

– Nézd, Manotto! – kiáltotta. – Mosolyog, lát minket! – ugrándozott vígan Mancili.

– Valóban – nyugtázta Manotto. – De hogy a csudába láthat?

Hogy odajött volna-e a két rosszcsond esőmanó vagy sem, ezt már nem tudhatom. Hiszen ebben a percben megállt a buszom. Akárcsak a többi felnőtt, összecsuksztam a piros pöttyös esernyőmet, és felszálltam a buszra. Ahogy a busz lépcsőjére léptem, a manókra néztem, és halkán oda-súgtam nekik:

– Látlak benneteket. Jó esőt és jó mókázást! – mosolyogtam rájuk.

A két esőmanó döbbsen állt a szakadó esőben, ahogy a busz ajtaja bezáródott.

– Viszlát, Kicsi Kati! – intett utánam Mancili.

SZIGETVÁRI ZSÓFIA PETRA

CSILLAGOK

Néha, amikor elegendem van az életből, csak kiülök ide, az erkélyre, és nézem a csillagokat. Sokkal kellemesebb velük társalogni, mint hallgatni azokat a nagyravágyó főurakat, persze, még ők vannak felháborodva, ha faképnél hagyom őket.

– Ennyit számít mostanság az uralkodónak az alattvalók véleménye! – vágják a fejemhez.

A bátrabbak még egy-egy szitokszót is hozzátesznek a mondathoz. Válaszul becsapom szobám ajtaját, és addig kuksolok ott benn, míg a komornám azt nem hiszi, megmérgeztem magam, akkor aztán hirtelen mindenki sírva borul a portrém elé, egyesek hangosan jajveszékelve járkálnak fel-alá a palotában. Amikor megunom a lármát, egyszerűen hívatom a szobalányt, hogy hozzon nekem valami maradékot a tegnapi vacsorából. Ilyenkor ismét elnémulnak a folyosók, a templom sem visszhangzik már a Miatyánkoktól, csak a légy zümmögését lehet hallani, ó, és persze, Amália nagynénikém hegedülését.

Még mindig nem értem, miért nem lehettem én is csillag? Egy világító pont ezen a sötét világon, olyan tökéletes és érinthetetlen akarok lenni, mint ők! Bárcsak holnap reggel nem érezném az ereimben áramló vér lüktetését, bár csak elporladna testem, és szárnyalna szabadon a lelkem, és végre látnám azt, aminek eddig csak részese lehettem, az én vagyis apáim birodalmát! Végignézhetnék onnan fentről Európán, talán még az óceánt is észrevenném, egy gyerekkori álmom válna valóra. Mennyit könyörögtem apámnak: „csak egy pillantás, semmi több”, de ő inkább bezárt a könyvek és az etikett világába, ahonnan sosem tudtam kiszabadulni, egészen mostanáig.

Összehúszom magamon selyemköntösöm. Egyre hidegebb lesz az idő, de engem már ez sem érdekel. Az udvarban azt suttojják, megőrültem. Ki tudja, lehet, hogy igazuk van, még sosem találkoztam vérbeli elmeháborodottal, csak az udvari bolonddal, de ő nem számít, mert csak teteti, hogy teljesen elment az esze. Tudom, csak bele kell nézni a szemébe, tiszta, akár egy tó tükre, és ami még érdekesebb, látom benne magamat is, ahogy trónomon ülve fanyarul mosolygok lapos viccein, mintha citromba haraptam volna. Egy ideje már csak azért nevetek rajta, ne-

hogy megsértődjön, és ő is itt hagyjon, mint oly sokan mások. Mert ha meg is játssza magát, vele legalább tudok beszélgetni a csillagokról, Galileiről, ellentétben azokkal az ostoba követekkel, akik képesek akár napokat, sőt heteket várakozni pusztán azért, hogy egy-egy törvényre rábólintsak, vagy megvonjam a vállam hümmögve valamit. A legtöbb esetben el sem olvasom ezeket a nagyszerű és világmegváltó iratokat, kinek lenne kedve átrágnia magát egy halom papíron, amit aztán így is, úgy is alá kell írnia, ha nem most, akkor két hét múlva, ha nem két hét múlva, akkor egy hónappal később?!

Előveszem apró távcsövem, amit mindig magamnál hordok, még ebédkor is ott pihen a késem mellett. Ha bele nézek, minden sokkal közelebb kerül hozzám, a Hold, a Vénusz, a Göncölszekér, az Atya, s mégsem érem el őket, egyiket sem. Hiába állok fel a székre vagy az erkély korlátjára. Kinyújtom a kezem az ég felé, és szorosan markolom a semmit. Ilyenkor elkeseredek, mit csinállok rosszul? Nem nyújtozom eléggé? Ha lábujjhegyre állok, akkor talán... Csalódottan dobom el a távcsövem, de azért vigyázok, nehogy eltörjön a lencséje, mert mire megjavítják, legalább három hónap, eddig egyszer történt meg ez, majd megőrültem, annyira hiányzott ez a kis tárgy.

Mindennap feldúltam a szobám, kerestem, kutattam, hova tehettem el a kincsem, aztán minden egyes nap végére rájöttem, hogy elvitték az óráshoz.

CARL ASTRO

NAPLÓ 5.

(részletek)

1951. május 7.

Emlékeim mélyén a tegnapi álmom lassan elenyészik. Az álombéli nő már csak halványan hasonlít Almácskára. A fényből, amiből felépült, valami megfoghatatlan, egyfolytában átformálódó lényre változott. Az arca emberi arc, keblei olyanok, ahogyan minden erotika nélkül egy éhes gyermek láthatja.

Az álmom különös, átélt kapcsolódása mély-tudati emlékeimnek és eleven élményeimnek. A gyönyörűen ívelő női testben egyesül a teremtés kettészakított gondolata. A kerek, meghatóan szép emlők egybefűzik bennem a teremtetet a teremtető gondolattal. Nem lehet véletlen az álombomba is átsejlő ismerős érzés, ami a testté vált ige csodálata.

Álmaim mélyén ott bukdácsol az a megszokhatatlan érzés, hogy apa vagyok. Az élmény készületlenül ér, hiszen én magam sem nyílтам még ki teljesen erre a világra. Futkározok még csak fényeket keresve ebben az életnek nevezett óriási, elátkozott házban. Tapasztalatlan vagyok, telve kialakulatlan reményekkel, tervekkel, és most váratlanul élesen érzem, hogy a folyóba ömlik az óceán, odakint pedig az ajtó előtt vár rám valaki...

1951. május 20.

Napok óta rágódom az engem egyre inkább körülzáró anyagelvű világképen. A párt, ami a munkások pártjának vallja magát, azt a matériát, amit lát, amit megfoghat, fedezhet, használhat és kutathat, minden létezés alkotó alapjának véli. Szemináriumokon tömik a fejünkbe a materializmus kizárólagosnak tűnő elméleteit, de ez a gondolkodás az utolsó lépés előtt megtorpan. Nem teszi fel azt a döntő kérdést, vajon a világunkat mindenütt betöltő építőanyag hogyan jött létre. Elkerüli még a kérdést is, hogy a semmi és a nemlétezés után mi volt az első lépés az anyaggá levés útján. Kezdetben vala a gondolat – mondja a Babilonból hozott bibliai vélekedés, de ezt most megkerüljük, megtagadjuk, mert ezzel már az istenhit ösvényein kell járnunk.

Lehetek-e igazi materialista, ha az anyagi világot ok, program és szándék nélkül a semmiből, véletlenül és önmagából keletkezőnek hiszem.

Ma délelőtt a szemináriumon ezek a kérdések motoszkáltak bennem, de gyáván bólogattam csak.

1951. június 7.

Ma van a nevem napja. Nincs még túl későn, odakint még csak lassan sötétedik. Írni kezdek, mert újabban írás közben egyszerűbben és logikusabban tudok gondolkodni. Gondolataim megfogalmazása rendre kényszerít.

A rendre pedig szükségem lenne, mert megfoghatatlanul sodródok a saját belső képélményeim között. Ismernem kell az énem, a tudatom helyét ebben a zürzavarban.

Az első kérdés, megfigyelő vagyok-e vagy megfigyelt szereplő?

Az összefüggések csak a logikánkban egyesülnek.

Akkor hát miről is beszélünk?

A látás és a hallás rendkívül közelfekvő rezgéshatárok között mozognak. Ami ezen kívül esik, az mind lefordítandó és átalakítandó erre a szűk sávra, hogy számunkra látható és hallható legyen. Még a hőmérséklet is ilyen, és könnyen lehet, hogy az is egy újabb dimenzió, amelynek kiterjedése van. Tudjuk, hogy létezik, hiszen érzékeljük, de egy határon túl csak fényre átkódolva következtethetünk rá.

A diófa alatt a velem szemben olvasgató fiatal nő kerekedő pocakjában egy új emberi élet növekedik. Nem láthatom még, de jeleket ad, tudatja, hogy láthatóvá szeretne válni már.

Én az apja vagyok, de ki ő.

A teremtés és a teremtettség elzárt bennünket az igazi tudástól. Évezredek óta tapasztaljuk, hogy az egyesülő két sejt új életet hoz létre, de hogy miért és miképpen, arról csak homályos és hamis elképzeléseink vannak.

Cli egy hete még egynek hitte magát a méhében mozgó aprósággal, de tegnap, miközben egy ronda nagy falinaptárt böngészett, váratlanul rám nézett, és azt mondta: ő fiú, és Ivánnak nevezzük. Ekkor a teremtés elvált a teremtetőtől. Nem mi vagyunk már, hanem Én és Ő lettünk.

De vajon mi történt?

Mi zajlott le a szép és okos asszonyban, aki itt él melletttem? És mi zajlott le akkor, amikor elindítottuk ezt a csodát? Vajon a sejt, ami bennem született meg, mit hordozott magában, és vajon a másik sejt, ami az Ő szép testében befogadta, hol kapta azt az anyagtalán tudást, ami most egy új anyagi életet épít fel?

Vajon ez, a háromdimenziós világot felépítő rendező elv hol található?

Mit tud erről a büszke és öntelt kísérleti tudomány?

Úgy tűnik, hogy minden bizonyítottnak vélt és ezerszer is megismételhető tapasztalatunk csak a beszűkülésünket jeleníteni meg?

1951. július 14. délután

A vasúti fülkében ülök, és nagy élvezettel írok, mert olyan ez a szűk kamra, mint egy pszichológiai laboratórium. Emberek jönnek, mennek, olvasnak vagy szundikálnak, és akaratlanul kiszolgáltatják az arcukat, a mozdulataikat egymásnak és nekem.

Velem szemben egy sötétbarna hajú nő ül mélyzöld kabátban, a fején fehér gyapjúsál... Nem csúnya, de a szeme alatt már árkok vonulnak, a tekintetében feszültség villog. Még a kesztyűjét sem vetette le, a fogásra is csak a gyűrött kék nyelű esernyőjét akasztotta.

Észreveszi, hogy az arcát nézem, és a furcsán zaklatott szemét végigfuttatja rajtam.

Néhány perc múlva újságot vesz elő, üresen bámul a zörgő, fehér lapokra. Kényszeredetten, végeláthatatlanul mosolyog, mintha egy rossz viccet hallana. A szeme alatt a kékesfekete ránc időnként megrándul, és ilyenkor a tekintete olyanná lesz, mint a telhetetlen szerelmeseknek. Látom, kíváncsi is, zavarja is, hogy írok, tartózkodó és kihívó egyszerre.

A vonat már egy fél órát késik. Odakint a szél olyan erővel fúj, hogy a kocsik ajtaját két ember csak a legnagyobb erőfeszítéssel tudja behúzni. Az ablakok hajszálvékony résein át porfelhők zúdulnak a kocsiba. Lefényképezek egy ilyen ablakot belülről.

A szerelvény eközben lépésben halad, időnként megáll, aztán nagy erőlködéssel továbbindul.

Idebent meleg van. A meleg különös hangulatot, mélabús magányosságot idéz bennem. Fehérvár óta két idős néni üldögél velem szemben a padon, és itt rekedt a kalauz is, mert a két kocsi között az ajtón nem tud átmenni. Az ablakon túl szürkül, mintha este lenne, én magamban el-érzékenyülve bámulom az ismeretlenül kavargó tájat, és benneteket kereslek. Szeretném, ha itt lennétek.

A túloldalon most már egy szőke nő ül. Alacsony, görbe lábú, rövid bajuszú férfi telepedik mellé. A nő öregedő, a férfi esetlen. A festett szőke időnként ideges pillantással körülnéz, éhes szemeivel néha megtalál engem is. Az a fajta öregedő asszony, aki nem tud beletörődni abba, hogy elmúlt az idő felette. Aggódik, és mozdulataival, gondolataival, szemével állandóan szeretkezik... Mellette a fogason elegáns kabát lóg, a haja, a keze ápolat, mindössze a fenéke nagy kissé. Ideges.

Nem tudja, mit tegyen, nem tudja, miért írok, és miért nézem néha. Izgatja, hogy férfi vagyok, mert kíván minden férfit, a melléte ülőt is, de nem tudja, mit tegyen, mert beszélgetni szeretne, hogy vad szerelmi témákba bonyolódhasson.

A bajuszos érzi, hogy a nő kapható, beszélgetni kezd, és a nő örömmel válaszol. Mindketten reménykednek, de a fiú egyre gyakrabban ügyetlenkedik, azt hiszi, ezt a nőt meg kell hódítania, nem látja, hogy már az övé.

Most italért megy, de nagyon sokáig van távol, az asszony eleinte unatkozva kinéz az ablakon, aztán engem néz, de én is kimegyek a folyosóra. Az ajtón át látom, hogy unalomban elszundít.

A vonat újra egyre gyorsabban megy, odakint a szél megszűnt, és elhagyjuk Kápolnát, mire a férfi visszaér. Hozza a sört, de hiába, nem meri a nőt felébreszteni. Így hát ül, ül egyre komorabban. Elmulasztotta a legegyszerűbb módot, és ez helyrehozhatatlan.

A nő egy zökkenésnél felébred, de már más férfit keres, a szeme izgatottan ugrál a folyosón áttántorgó minden új utasra. Látszik, hogy nincs ideje várni, ma estére férfi kell, mert ki tudja, hány estéje lesz még.

Mikor Érd alsón átsuhan a szerelvény, az ablak felé fordulok, hogy megkeressem a domboldali erdőben meghúzódó házat.

Nem találom.

Téténynél egy furcsa gondolatsor fut át rajtam. Elborít az a számolhatatlanul sok élmény, ami hónapok óta körülöttem zakatol. Huszonegy évesen apa vagyok, feleségem van, ügyetlenül ismerkedem a világgal és önmagammal. Próbálom felfedezni az élet és a létezés értelmét. Felbukkan bennem olthatatlannak látszó vágya, hajtja, hanem a nagy rendező önreprodukáló parancsa rejtezik a léha felszín alatt. Az, hogy apa vagyok, nem véletlen ügyetlenség, hanem feladat, amit az élővé levés építője rőtt rám.

De a menekülés vágya is itt él bennem.

Kifogásokat keresek, hazugságokat eszkábálok össze, titkos és képzelt beszélgetéseket folytatok veled. Kérek, keresek, elutasítok, most mégis utaznom kell hozzátok, mert nekem is tennem kell, amit anyám, apám és Almácska megtett már.

1951. július 19.

Most két nappal később visszalapozok arra, amit a vonaton írtam.

A gondolat akkor csak úgy előbújt valahonnan a logikus gondolkodás sodrában, de most megdőbbsent.

Lehet, hogy a vágy, az egyszerű primer testi szerelem az, ami Istennel összeköt? Lehet, hogy az örömszerzés kapcsol össze a megalkotómmal.

1951. augusztus 7.

Apám egy mesebeli nagypapa lett. Ma, a nyár közepén, valahonnan két szem narancsot hozott a menyének... Osztrák tápszer is szerzett valahonnan.

1951. szeptember 3.

Rákosi Mátyás felesége harmadéves keramikus. A furcsán keleties arcú nő mindennap nagy fekete autón érkezik a Múzeum kertjébe, ahonnan egy fekete ruhás férfi felkíséri Borsos Miklós második emeleti alakrajztermébe, és később ebédig sétál a folyosón. Tíz órakor bevisz a fekete ruhás egy nagy fonott kosarat a terembe, hogy ott szendvicseket és termoszkávét potyázhasson, aki idejében odaér. Nem voltam még soha odalent, de idefentről, a tető alól mindennap látjuk a megérkezés műsorát. Ma délben a menzán mellém ült P. L., és egy meghökkentően naiv tervet tett a félig főtt babfőzelékem mellé az asztalra. Ő néha odasorol a tízórais kosár elé, és most arra akart rávenni, hogy egy ilyen kávézós szünetben mi ketten beszéljünk a Főiskola négy csóró lakástalan családjának lakástalanságáról az elvtársnővel.

Némi vita után most úgy gondoltam, vesztenivalónk nem lehet, tegyünk egy kísérletet.

1951. szeptember 4.

Ma tíz órakor ott szorongtam P.-vel a rajzbakra terített tízórai körül, és egy szendviccsel a számban a Kürt utcai lánykollégiumban született babáról beszéltem az elvtársnőnek. P. is kitett magáért, mert szívhez szólóan előadást tartott a drága, sötét albérletről, amiben élnek, és már a kihallgatás vége felé jártunk, mikor mások is jöttek...

Rákosiné csendesén bólogatva a nevünket kérte, a fekete ruhással felíratta, majd egy furcsa keleti mosollyal némán útnak eresztett.

P. ötlete haldokolni látszik.

SELÉNDY BALÁZS**SZOBOR**

Ha szobrász lennék, egy középkorú, izmos férfit modelleznék, nem márványból, de szürkésbarna agyagból. A férfi meztelen, a nemi szervek nem hangsúlyozottak, az arc és a karok igen. Világos, hogy a férfi izgatottan beszél, karjait kifejező gesztusokban tartja, szája nyitva, nyelvének csomkja erősen ki van rajzolva fogai mögött. Levágott nyelve egy zsinóron nyakában lóg, beszédének hevében balra fittyenve.

A szobor természetesen néma. A cím fontos, érzékeltetnie kell, hogy az esemény nem a társadalom kegyetlenségének vagy egy szerencsétlenségnek a következménye, a nyelv levágása elég fájdalmas önamputáció eredménye, amit a nyakában lógó két másik és más színű nyelv viselese sem korrigál.

Fontos, hogy a cím egy kicsit rosszul használt idegen nyelven íródjék, ugyanakkor eredetiségre törekedve („Le muet à trois langues” vagy „Dumb with three-forked tongue and a slash” vagy „ $3 \times 1/2 = 1 + 1/2$ ”, például vagy izé).

Szerencsére nem vagyok szobrász, az agyagból otromba, de hasznos tárgyokat és fazekat csinálók, pörköltet

főzők, amit a barátommal egy kis vörösbor mellett megesszünk vagy megennénk, ugyanis ő még nem érkezett meg. Utána jól bőfögök.

PÁLFI NÁNDOR**ÖRÖKKÉVALÓSÁG**

(részlet)

... Őt most nem érdekli halál és újjászületés, idő és pusztulás. Őt most csak az az ember érdekli, aki ott ül mellette. A barátja.

– Oly sok év után ma már világosan látom, hogy bármit is próbáljunk tenni, mi emberek, végül a sors az, ami elrendezi a dolgokat a maga ízlése szerint. És ennek így kellett történnie, máshogy talán nem is lenne értelme. Hogy neked kell ma itt ülnöd mellettem. Mert te vagy az én igazi barátom, és mindig is az voltál.

Yalten nem válaszolt, szemében könnyek csillogtak. De hát mit lehet erre válaszolni? Erre a múltjával, a közösen eltöltött oly sok évvel, hibával és megbocsátással, megértéssel és türelemmel, de leginkább szeretettel válaszol az ember. És ő már válaszolt.

– Tudod, Xendir, mindenkinek rá kell jönnie végül, hogy ami igazán fontos az életben, az a szeretet. Ezt te is tudod, én is tudom, sőt talán mindenki tudja. De csak nagyon kevesen értik meg igazán. Nekem sok időbe telt megérteni, de itt és most, mikor elveszíthetlek téged, végre megértettem. Hát nem furcsa? Az ember végül mindent megért, de az élet sosem adja ingyen a leckéket. Fájdalomban méri az árat. Fájdalomban és halálban. És ennek a leckének, úgy fest, te vagy az ára. – Rövid szünetet tartott, és beszélgetésük során most először Xendir szemébe nézett. – Köszönöm!

– Én is neked – bólintott Xendir, és barátjára mosolygott. A Nap fájdalmasan vöröslő glóriát vont köréjük. Alattuk a fehér, vattaszerű felhőpamacsok lágyan hullámoztak, még most utoljára szépnek mutatva a világot...

Nimsz Terézia: Nyári csokor

BEMUTATKOZIK

KEREPESI IGOR

Gömörhorkán, egy Gömör megye szívében elterülő 1300 fős nagytelepülésen lakom. Iskoláim szülőfalumban s a környező településeken végeztem. Ebből a közezből kerültem ki aztán a „nagyvilágba“, melyet akkor éppen fővárosunk, Pozsony jelentett. Jó felvételi eredményeimnek köszönhetően lehetőségem nyílt az ország legrégebb és legnevesebb egyetemének, a Comenius Egyetemnek hallgatójává válni. A megannyi új érzés és tapasztalat, íz és szín befogadása mellett a magyar nyelv és irodalom, valamint a történelem többé-kevésbé szakavatott emberévé váltam.

Végzettségemet tekintve tanár vagyok, mégha ezidáig csak múzeumi tapasztalataim vannak is, a betléri Andrassy-kastélynak és a Rimaszombat városában található Gömör-Kishonti Múzeumnak köszönhetően.

Szabadidőmben igyekszem fejleszteni magam. Újabban a magyar történelem bűvkörébe estem: számos történetet és könyvet olvastam és olvasok e témában, igyekezvén megerősíteni eddigi tudásom, s új információkra szert tenni. A história mellett a film és a zene világába betekintést engedő kötetek a kedvenceim.

Gyűjtőként is funkcionálok: hat éve már, hogy bakelit lemezeket vásárlók, teljes diszkográfiákat is gyűjtve, a lehető legszélesebb zenei spektrumból. A korongokon kívül könyvgyűjtéssel foglalkozom, s a filmek világa iránti komoly rajongás nagyjából két-három éve van jelen az életemben, Ebben a művészeti ágazatban is, akárcsak a versekben, a hangulatok azok, amik megragadnak: egy-egy jó beállítás, néhány különösen jól etalált jelenet, tökéletes zenei betéttel és képsorral igazán nagy hatást gyakorol rám.

S amint az Érdi IRKA-ban való jelenléteimből sejthető, az irodalom terén is próbálkozom.

Óvodás koromtól foglalkoztattak a versek, a szép szavak. Alsó tagozatos voltam, amikor Petőfi s Móra ihletésében először kezdtem verseket és kis történeteket lejegyezni.

A komolyabb impulzust aztán az első szerelem hozta el az életembe, míg az áttörést a 2012-es év.

Szerzeményeim a Körkép nevű felvidéki blogportálon jelentek meg, valamint községünk facebook oldalán. Némelynek nagy sikere volt, ahogy prózai írásaim, zenei cikkeim közül is párnak. Verssorozatomon túl Bakelitsztorik címen futó zenei rovatom is ismerős már a portál olvasóinak. Verseimet s egyéb írásaimat alkalmam nyílt más módon is népszerűsíteni, hiszen több alkalommal szerepelhettem a Pátria rádió műsorában, az Y generációban.

Irodalmi ténykedésem sokféle értékelésben részesült már, s írásaim sokan sokféle jelzővel illették. Szerzeményeimre, s itt elsősorban verseimre gondolok, leginkább a sejtelmes, borongós, kicsit letargikus, századfordulós romantika jellemző, amolyan kosztolányis, színes lükettés, félénk tapogatózás. Régimódi lennék tán? Nem hiszem, csupán a szépség számomra elsőrangú szinonimája egy másik korból maradt itt. Kedvenceim a már említett Kosztolányi Dezsőn túl Ady s persze a klasszikusok

klasszikusa, Petőfi Sándor. Gyerekkoromtól jelentős idolum. S egyik kedvenc irodalmi figurám, hogy a próza vizeire is átevezek, nem más, mint Esti Kornél, kinek kalandjaiba maximálisan bele tudok helyezkedni.

Írásaim legfőbb célja a gyönyörködtetés. Nem forradalmiságra s nem mindenáron modernségre törekszem, csak a bennem felbukkant érzések és gondolatok megfelelő megragadására, megörökítésére és tolmácsolására, hogy olvasva azokat, mások magukra ismerve bennük örömet, szomorúságot, izgalmat találjanak, bármit, ami őszinte, valódi, intenzív érzés. A pillanatok átmentése, örökössé tétele a célom, s egy olyan nyelvnek a létrehozása, amely jóleső és összetéveszthetetlenül hozzám tartozik.

Édenem

Ég rendelte mellém társnak,
Kerek keblű szép csodának,
Ki ha szól és kacagni kezd,
Elcsitítván mindenik neszt,
Visszahozza Édenem.

Mennyország egy szeletkéje
Hullott áldott, hű szívére,
És lelkében, mint egy bálban,
Ezer angyal boldogságban
Táncot lejt és énekel.

Bűvös-pajkos nevetése
És kezének érintése,
Mind úgy simít, mind úgy éltet,
Elringat, én midőn félek,
És szívéhez főlelem.

És szívárvány pompájában,
Mosolygó szép színházában
Szép lelkének, mint gyermeket,
Anyai szóval altat, nevet,
S puha ágyul szolgál Ő.

Ekképp kísér hát e lányka,
Mennyországnak darabkája,
Ringat, altat, s éberen tart,
Feledtetvén mind a sok bajt,
Visszaadván Édenem.

BEMUTATKOZIK

NIMSZ TERÉZIA

Tatabányán születtem, ott jártam általános és középiskolába, ott kezdtem a nagybetűs életem. Már gyermekkoromban vonzódtam a rajzoláshoz, festéshez. Az iskolában az egyik kedvenc tantárgyam a rajz volt, mindig izgalommal vártam ezeket az órákat, vajon mit fogunk alkotni? Az általános iskolában Brém Ferenc szobrászművész (1927-1988), a középiskolában, ahol óvónőnek tanultam, Papp Albert festőművész (1938-2015) tanított. Többször is ellátogathattunk osztálytársaimmal a festő műtermébe. Csodálattal néztem az alkotásokat, és lelkem mélyén ott volt a vágy, oly jó lenne megtanulni így rajzolni, festeni.

Családunkban nem volt ilyen irányú érdeklődés. Anyai nagypapámban rejtőzött művészi hajlam. Robbantómesterként dolgozott a bányában, majd otthon a nehéz munka után kikapcsolódásként a saját készítésű citeráját, tamburáját pengette.

Hosszú éveken keresztül óvónőként éltem ki alkotókedvem. A csoportszobák falára vidám, színes mesebeli állatokat, szereplőket festettem, dekorációkat készítettem. Ezután több nagyobb változás következett be életemben, az alkotás hosszú évekre kiszorult. A munka szempontjából is új vizekre eveztem, sokat tanultam, új területeken próbáltam ki magam.

Tatabányáról Budapestre költöztem. Itt egyre többet látogattam meg a nagy, híres festőművészek, kortárs képzőművészek kiállításait. Újra felszínre tört lelkem mélyéből az alkotási vágy. Sajnos nem tehettem meg, hogy tanfolyamokra, iskolákba iratkozzak be, így csak magam kezdtem el próbálkozni. Többnyire grafitral rajzoltam, bár nagyon vágytam festeni, de nem volt bátorságom nekikezdeni, csak nagyon szerény próbálkozásaim voltak.

Az élet úgy hozta sorsomat, hogy ismét visszakerültem az óvónői pályára. A gyermekekkel való foglalkozás mindig is hiányzott, a csillogó szemek, a végtelen kíváncsiságuk és nem utolsósorban a bennük élő fantasztikus, gátlásoktól mentes kreativitás.

Óvónőként újra tanulni kezdtem, képeztem magam. Szakdolgozatomat „Képzőművész-tehetségek az óvodában” címmel írtam. Terveim között szerepelt, hogy egy profi művésszel készítek interjút az ő személyes tehetségének kibontakozásáról. Egy ismerősöm ajánlotta Csóka László festőművészt, aki nagyon szívesen segített, így vele készítettem dolgozatomhoz az interjút. Később megmutattam neki rajzaimat, amelyekről elismerően nyilatkozott, és biztatott a festés elkezdéséhez. Ellátott szakmai tanácsokkal, bátorított, így nekiindultam a színek csodálatos világának felfedezéséhez.

Rajz és festészeti tudásomat autodidakta módon könyvekkel és az interneten található oktatófilmek segítségével is fejlesztettem. Az utóbbi években néhány alkotótáborban is részt vehettem, ahol profi művészekről kaptam segítséget, támogatást, ösztönzést.

Kiállításokat látogatok, olvasok a híres festőművészek életéről, a stílusirányzatokról, korszakokról.

Nimsz Terézia: Kékben, Hajnal

PETRIK ISTVÁN

ARRÓL, AKI SZÁZ ÉVE NINCS...

Nem vagyok „adiendrész”.
 Csupán csak „petrikes”.
 Stílusom az övéhez képest
 Lehet, csak kezdetleges...
 Nekem nincs Nagyváradom.
 Párizst se láttam még...
 és nem mutat Eiffel-tornyot
 a falusi utcavég.
 Nálunk nincs Három Holló.
 Igaz, kávéház se nagyon.
 Mélységbe merült a nivó,
 kevés a szellemi vagyom.
 Száz éve elment tőlünk.
 Nincs Csinszka, s nincs Léda sem.
 Bármit írt, öreg fejjel
 lassan már elhiszem.
 Nem vagyok „adiendrész”.
 Nem vár a Szajna-part.
 Szél fúj Szent Mihály útján,
 és töri a rőt avart....

KREISCHER NELLY:

„ÉRTŐL AZ ÓCEÁNIG”

(haibun)

Álmos Ér sara, iszapja marasztalna,
 hegy ölen hús patak kövei szúrnak, vágnak,
 zúgók örvényei vadul forgatnak,
 tölcserükbe rántva fogva tartanának,
 mélységbe hulló vízesés permetként szór szét,
 mint zuhatag, új mederbe csapódva találod magad,
 papírhajók helyett gőzösök szántják a vízfelületet,
 habos hullámok csapkodnak, visz az áradat,
 fáj, de fel nem adod, míg célod el nem éred,
 hogy a szent, nagy óceán befogad téged,
 S békülve Istennel pihenni térsz meg.

Értől indulva,
 Nagy óceánhoz elérve
 hosszú, nehéz út.

ADY ENDRÉRE EMLÉKEZÜNK

HABOS LÁSZLÓ

MA ÉN ŐRIZEM A SZEMED

Ma én őrizem a szemed,
 mely látni mert rácson túlra,
 s farkasszemet nézett gondolatban
 a legnagyobb nagyúrral.

Ma én őrizem vénülő szemed,
 mely már nem ragyog, nem ragyog,
 vicsorog rád fagy, s levetett kabátod
 a Szent Mihály úti koldusnak adod.

Ma én vigyázom lázas szemed
 vért könnyező, elsápadt nap alatt,
 hol hinni akaró hitetlenek
 gyülekeznek a Kárpátok alatt.

Ma én vigyázom szemed s jajod,
 míg csendben vársz vad szirttetőn,
 hol megácsolva vár ezereggy kereszt,
 s elítéltek közt nem áll ismerős.

Ma én fedem le világnagy szemed,
 miután félbehagyta utolsó imád,
 vénülő kezemmel húzom lélekharangot,
 míg megtelepedt azt a nagy harmóniát.

PIROS GYÁSZUNK

(Ady-parafrázis)

Imánk száll fel, még itt a ravatal,
 még itt a gyász, és némán könnyezünk.
 Piros gyászunk kardot edz hajnalra,
 gonosz torokkal ősvadak leszünk.

Mikor mindenkinek vesznek, felállunk,
 keserű ígét tör hűtlen szívünk.
 Meglátunk vad álmod, árvaságot,
 hitetlenségbe rejtjük mély hitünk.

Nem ébreszt fel a víg hajnalének,
 az idők mégis állnak, ránk várnak.
 Mintha új Krisztust teremtenének,
 méltó jussot árva keresztfáknak.

KÖZHÍRRÉ TÉTETIK

A MAGYAR KULTÚRA NAPJA ÉRDEN

Szinte az egész rendezvénysorozat a Poly-Artról szól:

Habos László Érd Város Csuka Zoltán-díját vehette át

Szigeti Eszter Érd Város Művészeti Díját.

Megtisztelő, hogy olyan jeles irodalomművelőkkel szerepelhettünk együtt, mint az országos Bella István-díj nyertese vagy a neves rádiós irodalmi műsor-szerkesztőknek adott elismerés.

Ugyanakkor

Szabó Lona Valéria: Bohém Pipi és a Tollasok c. mesefüzérének bemutatójára kerülhetett sor a Magyar Földrajzi Múzeumban, ahol tudósok és kiváló tudományos munkatársakkal együtt emlegetve nem kisebb személyiség, mint a múzeumigazgató, dr. Kubassek János (aki a szeretetteljes előszót is írta a kötethez) beszélt a könyv jelentőségéről.

Majd

Czabai Balázs, az Östölgyes tulajdonosának videófilmes előadására került sor, hiszen a Kert / Arborétum / Madárparadicsom a közelmúltban ünnepelhette természetvédelmi területté nyilvánításának 40. évfordulóját.

Mindezzel párhuzamosan **Szigeti Eszter** és **Varga Zoltán** koncertjének tapsolhatott az új parkvárosi Községi Ház közönsége, néhány nappal később pedig a **KIKELET** c. megzenésített IRKA-verseknek örülhetünk.

Daróci Lajosné

TALÁLTUK....

Kis LANT
IRODALMI FOLYÓIRAT

Megjelent a KIS LANT 2018. évi 6. száma.

„Az interneten www.kislant.hu címen található. Fontos e hír feltétele a közösségi oldalakra, és megosztása, mert ma már alig akad a magyar szépirodalomban tárgyalgosságot tükröző sajtóforum, ezért ezekre, e néhányra, különös gonddal kell figyelni. Fel kellene kelteni a jelenleginél sokkal nagyobb érdeklődést a jelenkori szépirodalom iránt, a múltbeli értékek megbecsülése mellett. A lap főszerkesztője Németh Dezső, irodalmi szerkesztője Németh Erzsébet.

E szám címlapján **Habos László** verse található a karácsonyról Csend, sötét, magány és Isten címmel, a költemény formailag és tartalmilag egyaránt kitűnő, néhány sorát idézem:

*„Kulcsra zárt templomajtó mögött
félhomályba rejtőzött betlehem
pásztora elkóborolt reményt terel.”*

Nagyon értékes írás Habos László másik nyolc verse is (Éjszaka van, Szótlan alkonyon, És harsonaszóra, Érkezni lendülettel, Vasárnapi ruhában, Zárójelben, Mint megszentelt ima, Ma megint)...”

Lelkes Miklós

ZIMANKÓS IHLETÉSEK

címmel nyílt Újpalotán a Zsókvári Galériában dr. Kovács Máttyás olajfestményeket tartalmazó kiállítása.

Kívülről egy picike gyöngyszem az emeletes házak ölelésében, de bent minden van, ami egy közösségi ház sajátja, még színházterme is!

A kiállítóterem előcsarnokába pedig özönlenek a mosolygós arcok, a barátok: az egyetemi kollégák, a tudósok, a sporttársak, a kerékpárosok, az úszók, a túrázók, a vitorlázók, a természetkedvelők és -védők, a vadászok, az ornitológus szakértők, a sielők...

Ez utóbbi tevékenysége a kiállítás témája is, de azon sincs mit csodálkozni, hogy festőművészek is akadnak szép számmal a gratulálók között.

Szeretettel, boldog zsibongás, láthatóan örülnek a viszontlátásnak, hangos nevetéssel lapogatják egymás hátát...

Fácányi Ödön, az Országos Magyar Vadászkamara Kulturális Bizottságának tiszteletbeli elnöke, a kiállítás-megnyitóban elismerően és tárgyilagosan részletezte a művész ezerféle tehetségét a szenvedélyes vitorlástól a szelíd hóképzőig vagy a lendületes szlalomozóig....

Értéket többféleképpen lehet előállítani, mondja, és kitér arra, hogy Kovács Máttyás számtalan festőtábor lakója (Somogyvártól Bánkig, Igaltól Érdig), Nagybányára minden évben meghívják, ahol méltó utódja a nagyoknak: nem másol senkit, átszűri a templomok, a bukolikus táj, a körteformájú kazlak, a fasorok, a rét, a környék csodálatos színeit és hangulatát, és Kovács Máttyássá formálja. KOMA derűt sugároz, műértő és szemlélő, aki ízlésesen intim tájképfestő, aki megadja a természetnek, ami a természeté.

Találó a festőművész Wenszky Ágnes említése, utalva kettejük közös érdi kiállítására (Két festő a természetről

c. az új parkvárosi Közösségi Házban), hiszen ő is az erdő, a rét, a fák és virágok méltó megjelenítője.

Csösz Lóránd, az érdi VMG diákja és az ő ukuleléje nekünk már nem ismeretlen, de a vendégek csak ámultak, hogy ez a tehetséges fiatalember kiválóan énekel és gitározik, ráadásul egy különleges hawaii hangszerrel is meszerien bánik.

Kósa Márta verse (az érdi IRKA-kör vezetőjének tolmácsolásában) szintén a helyén volt, jól szolgálva a hangulatot.

Somfai István csak szerényen meghúzódott a tömegben: igen, kérem, nem kellene ide szavak, mi vagyunk az érdi Poly-Arttól. Matyi a mi KÉK-csapatunk tagja is...

A hideg színek didergetőek, csontig hatoló fázósságot is közvetítenek, ugyanakkor szívet-lelket melengetők a háttérben lévő kapcsolatok.

A mi Matyink... Megint volt mire büszkének lennünk...

Daróci Lajosné
IRKA-kör

**KIKELET
SZIGETI ESZTER ÉS VARGA ZOLTÁN
LEMEZBEMUTATÓJA**

MEGZENÉSÍTETT IRKA-VERSEK

Vastaps, gyanúsan fénylő szemek, könnyes-mosolyos tekintetek...

A nagy Varázsló azt tesz velünk, amit akar. Ha akarja, sírunk, ha akarja, nevetünk, a lelkünket, szívünket tekergeti, mégis felemel.

Mert többek vagyunk általa. Miközben óriási érzelmeket generál, meg is nyugtat: a vers és a dallam egymásra talált, már jó helyen van.

Béke és nyugalom szállja meg a hallgatóságot, angyalok hada suhan át felettünk, enyhül minden fájdalom.

Később a verseket olvasva visszatér a dallam, már el se tudjuk képzelni, hogy más melódiával is lehetne társítani. Fel se tűnik, hogy Eszter gyönyörű. Bársonyos hangja, kedves bájosága olyan természetesen simul a dalokhoz, annyira közvetlenül és nyilvánvalóan, hogy betölt, eláraszt, kiegyensúlyoz.

Szigeti Eszter és Varga Zoltán koncertjét hallhattuk a magyar kultúra napja alkalmából február elsején.

Vastaps.

Daróci Lajosné
IRKA-klub

Érdi IRKA irodalmi-kulturális folyóirat • Megjelenik negyedévente a Poly-Art Alapítvány támogatásával • Felelős szerkesztő: Daróci Lajosné, tördelőszerkesztő: Habos László • A szerkesztőség levélcíme: Szepes Gyula Művelődési Központ 2030 Érd, Alsó u. 9. • E-mail: dalane@freemail.hu, haboslaci@freemail.hu • IRKA-logó: Mezőfi Virág • Nyomdai munkák: Progresso Print Kft. • Kiadja a Szepes Gyula Művelődési Központ • ISSN:2062-8048

TARTALOM

Versek:

Barna Júlia, †Bíró András, Böhm András	1
Baka Györgyi, Dylan D. Tides,	
Fazekas Major Gizella	2
Gani Zsuzsanna, Habos László, †Jáki Ferenc	3
Kerepesi Igor, Kósa Márta	4
Kissné Matkó Gabriella, Kreischer Nelly,	
Ludwig Géza, Lukács Mária	5
†Májer József, Móczár Csaba,	
Nagy-Rakita Melinda	6
Pálfi Nándor, Pálné Onódi Judit	6
Petrik István	7
Péter Éva Erika, Sall Margit, Schmidt Gyöngyi,	
Seléndy Balázs, Szabó Imre	8
Szabó Aida, Szigeti Eszter, Szöllösi Bernadett	9
Tarnócziné Barabás Irén, †Temesi Éva,	
Tormássy Erzsébet, Tóth Mária	10
Valentin István, Varga Zoltán, Wegenast Róbert	11

Diákirók:

Lada Levente	12
Szatmári Kristóf, Szigetvári Zsófia Petra	13

Haiku-oldal

Kedves verseim (Vikár János)	15
-------------------------------------	----

Prózák:

Kárász Tamás: Hit és szeretet	16
Kovács F. István: A kétpengős	17
Magyarádi Ágnes: Cipős doboz	18
Pergel Antal: Adatok	19
Rendik Zsuzsa: Büféasztal	20
Szabó Ilona Valéria: A kutyabolt	21
Schmidt Gyöngyi: Az almafa,	
Szeghy Karolina: Esőmanók	22
Szigetvári Zsófia Petra: Csillagok	23
Carl Astro: Napló	24
Seléndy Balázs: Szobor,	
Pálfi Nándor: Örökkévalóság	26

Bemutakozás:

Kerepesi Igor	27
Nimsz Terézia	28

Ady Endrére emlékezünk	29
------------------------	----

Beszámolók:

Közhírré tételük (Daróci Lajosné)	30
Zimankós ihletések (Daróci Lajosné)	31
Kikelet (Daróci Lajosné)	32

Illusztrációk:

Nimsz Terézia	
---------------	--

HONLAP:

WWW.poly-art.hu